ERIC DE NOORMAN

DEEL X

1. De strijd om het Recht

ERIC de NOORMAN

door HANS G. KRESSE

De strijd om het Recht

De zwarte ruiter

Erwin straalt van trots wanneer hij Wolf aan de leiband mag houden. „Ik ben een groot jager," zegt hij fier. „Ik volg ieder spoor met mijn speurhond! Die volgt mijn minste bevel. O....! " De laatste uitroep ontsnapt hem vol schrik, want met een heftige sprong heeft de hond zich plotseling losgerukt. „Luister! " gilt Erwin onthutst. „Loop niet weg! Wolf! Wolf!" Meteen zet het wilskrachtige ventje, alles vergetend, er de draf in en rent achter de hond aan, hem luidkeels gebiedend terug te komen. Samen verdwijnen zij om de bocht van het pad. Lachend heeft Eric het toneeltje aangezien. Het doet hem plezier dat zijn zoon zich niet uit het veld laat slaan. Zonder zich te haasten loopt hij verder, verwachtend dat de twee wel dadelijk terug zullen keren. Maar in die verwachting wordt hij bedrogen. De tijd verloopt en alles blijft stil. Eric fronst zijn wenkbrauwen.

„Waar zijn ze gebleven? " vraagt hij zich enigszins ongerust af en onwillekeurig verhaast hij zijn stap. Maar zijn onrust groeit tot schrik wanneer hij plotseling in de verte het geschreeuw van vele mannenstemmen hoort, waarboven het schelle geblaf van de hond opklinkt. En is dat zwakke geroep niet de stem van Erwin?

Vijanden, flitst het door zijn hoofd. Erwin gevangen...? Snel verlaat hij het pad en sluipt door de struiken in de richting van het lawaai, terwijl zijn handen zich tot vuisten ballen.

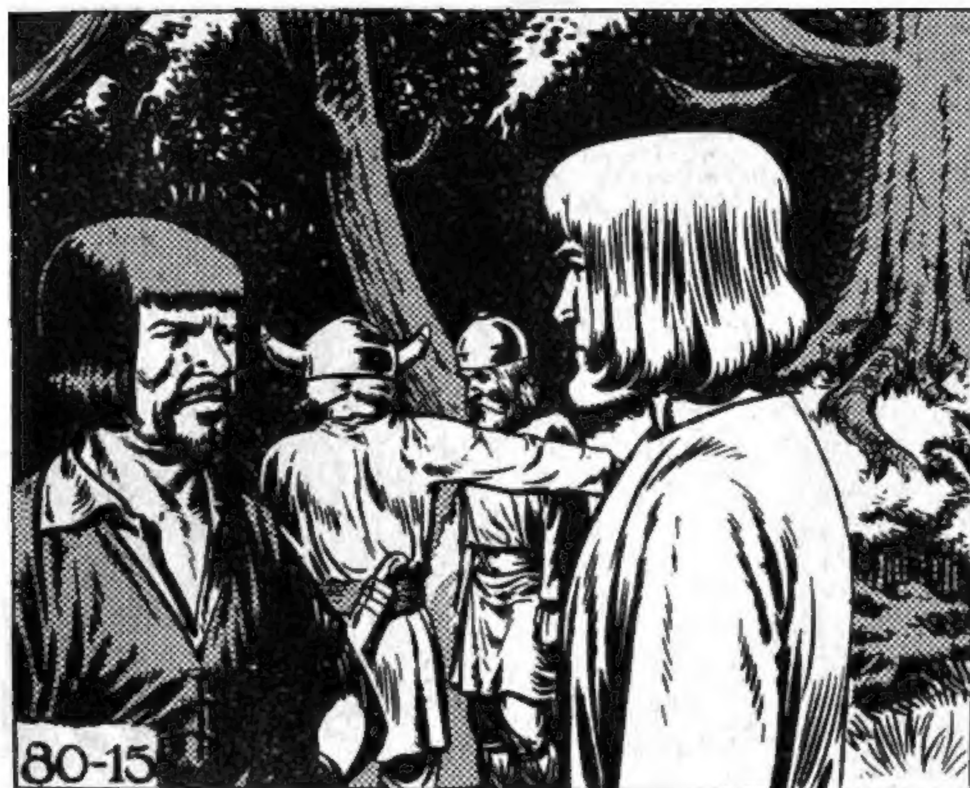

Het geschreeuw wordt sterker. Nu lijkt het wel of talrijke mannenstemmen een vrolijk gejuich aanheffen. Voorzichtig komt Eric nader en buigt de takken uiteen. Als bij toverslag verdwijnt zijn angst wanneer hij ziet wat er gaande is. Op een open plek tussen de bomen staat een aantal mannen bij elkaar. Eric herkent hen met een oogopslag. Het zijn de vrijscharen van de Lynx der Wouden. De oorzaak van hun gejuich is ook zichtbaar. Midden in de wijde kring, op een grote steen, staat Erwin, verrast en met glinsterende ogen. Bij het volgen van de hond - die zijn oude meesters reeds van ver had opgemerkt - is de jongen het kamp binnengestormd. Daar hebben de mannen hem vol vreugde herkend als de zoon van hem, die zij met zoveel trouw aanhangen. „Leve de zoon van Eric! Trouw aan Eric! De dood aan de Magiër! ”

De gezichten der ruwe krijgers stralen. De Noorman voelt dat zij Erwin een even warm hart toedragen als hem zelf. Lachend maakt hij zich los uit de struiken en loopt op de drom toe. Erwin krijgt hem onmiddellijk in het oog en wenkt hem opgewonden. „Kijk eens! Allemaal ooms! Wel duizend! En zij houden ook niet van oom Lauri! ” Zodra de mannen hem in het oog krijgen, snellen zij op Eric toe en omringen hem. Tevreden heten zij hun koning welkom in hun midden. Met uitgestoken hand komt de Lynx op hem toe. „Ik ben blij u heelhuids terug te zien.” Eric drukt hem warm de hand. „Ik ben vreemde dingen te weten gekomen Lynx. Het ogenblik van handelen is aangebroken...! ”

In korte woorden deelt de Noorman hem mee wat hem overkomen is in het rijk der Dvergars. „Orl gaf mij de raad Baldon het goud te ontnemen. Het lijkt me dus het beste om allereerst plannen in die richting te maken," besluit hij. „Hoewel het niet mee zal vallen de roofridder in zijn hol te naderen. Ik ken Baldons burcht! Vrijwel onneembaar! " „Ik zal u een geheim toevertrouwen. Reeds geruime tijd geleden hebben enkele van mijn verspieders kans gezien om in de burcht van Baldon door te dringen. Dank zij geheime verbindingen zijn drie van mijn trouwste volgelingen thans als dienaren werkzaam bij Baldon. Dus als u plannen hebt om tegen Baldon op te trekken, kunt u in ieder geval op hulp van binnenuit rekenen." Eric knikt verrast. „Dat is uitmuntend."

Zijn woorden worden plotseling onderbroken door het geroep van een schildwacht, die in de verte opgesteld staat, en meteen klinken snelle hoefslagen achter hem op. Zich omdraaiend zien zij hoe een ruiter langs het bospad nadert. De man moet een lange tocht achter de rug hebben, want zijn paard is met schuim bedekt. Reeds van ver wenkt hij de Lynx. „Dat is Urgun, een van mijn beste koeriers uit het noorden," mompelt de Lynx der Wouden verrast. „Er moet wat aan de hand zijn daar. "

„Ik kreeg opdracht mij zo snel mogelijk bij u te voegen," zegt de boodschapper, terwijl hij zich hijgend uit het zadel laat glijden. „Uw verspieders op Baldons burcht gaven het bericht door, dat de roofridder raadselachtig bezoek heeft gekregen. Lauri de Magiër is bij hem geweest! " De Lynx knikt ernstig. „Mogelijk weet ik wat hem daartoe drijft," wendt hij zich tot Eric, die het nieuws met stijgende onrust heeft aangehoord. „Lauri schijnt niet meer in staat te zijn soldij te betalen. Baldon bezit de scheepslading goud die hij u ontstal! Misschien tracht de Zwarte Hond nu listig een overeenkomst met Baldon te treffen." „Dat moet tot iedere prijs verhinderd worden! " roept Eric opgewonden uit. - De waarschuwing van de Dvergarvorst krijgt nu eensklaps betekenis voor hem. „Er valt slechts één ding te doen, Lynx! "
Een ogenblik kijken de twee mannen elkaar aan. Zij weten dat zij beiden op hetzelfde doelen wanneer hun blik zich richt op de verzamelde krijgers, die gespannen het besluit van hun aanvoerders afwachten. „Inderdaad, er staat ons slechts één ding te doen," zegt de Lynx. „Mannen! Kamp opbreken! Snel! Wij trekken met ijlmarsen naar het noorden! "
Nauwelijks een kwartier later beweegt zich een lange colonne door het dichte woud. Een klein leger vastberaden mannen trekt noordwaarts, bezield met de grimmige wil Baldon de roofzuchtige in zijn eigen hol te verdelgen...

Zonlicht flikkert in de lanspunten en schildranden van de optrekkende groep. Eric en de Lynx gaan hun mannen voor. „Wat zijn uw plannen? " wil de Lynx der Wouden weten. „Dat zal afhangen van de berichten die wij van jouw verspieders krijgen," antwoordt de Noorman. „Ik houd er niet van plannen te maken zonder te weten of ze uitvoerbaar zijn."

Gezeten in Baldons burchtzaal heeft de Magiër enige dagen eerder zijn plannen reeds ontvouwd. Nadenkend luisterde de roofridder toe. „Dus als ik Lauri de Magiër goed begrijp, biedt hij mij het rijk in ruil aan voor een hoeveelheid goud. Wat schuilt daarachter? Gewoonlijk bent u niet zo goedgeefs." „U begrijpt mij verkeerd, heer Baldon. In ruil krijgt ge het rijk niet." De zware gestalte voor het vuur glimlacht sluw. „Maar ik wil u toestaan als mijn .... eh .... plaatsvervanger op te treden. Op voorwaarde natuurlijk dat ge op u neemt de krijgers hun soldij uit te betalen. Ik kies u met opzet hiertoe uit, omdat ge een gezworen vijand van Eric zijt. Onze belangen lopen dus in dezelfde richting, heer Baldon! " En zo lang praatte hij tot Baldons argwaan overwonnen was. „Ik neem uw voorstel aan, heer Lauri."
Hij wist niet dat op dat ogenblik twee mannen in het vertrek boven hem gespannen aan het haardrooster luisterden en in staat waren ieder woord te verstaan dat door de brede schoorsteen tot hen doordrong. Toen zij Baldon eindelijk hoorden toestemmen, wierp de voorste zijn makker een snelle blik toe. „Snel Onor," fluisterde hij. „Dit moet de Lynx zo spoedig mogelijk weten....! "

Haastig begaven zij zich naar een kleine torenkamer. Daar wachtte een derde man op hun komst. „Ben je iets te weten gekomen? " was zijn eerste vraag. „Lauri heeft Baldon medezeggenschap over het rijk aangeboden op voorwaarde dat de Zwarte Hond goud krijgt om zijn muitende krijgers tevreden te stellen. Haal de postduif! " Snel zette hij zich aan de tafel en schreef enkele regels op een strook perkament, terwijl de andere wegsnelde om een ogenblik later met een kleine kooi terug te keren. Het was doodstil in het vertrek. Alleen het krassen van de veer was hoorbaar. Elk der mannen besefte van welk een groot belang dit bericht zou zijn.

Hoewel zelfs Leif, Baldons meest wantrouwende dienaar, geen argwaan scheen te hebben gekregen, verlangden zij toch vurig naar het ogenblik waarop hun gevaarlijke opdracht ten einde zou lopen. Want ook geharde krijgers als zij voelen hun zenuwen langzaam bezwijken onder de voortdurende druk van doodsgevaar en uiterste waakzaamheid.... „Geef de duif, Aghar! " beval de leider van de verspieders gedempt, de veer neerleggend. „Ik zal het bericht om haar poot bin...."

Zijn adem stokte plotseling, want met een ruk vloog de deur open. En verstard van schrik zagen de verspieders de brede figuur van Leif in de deuropening verschijnen, vergezeld door enige krijgsknechten. „Goed dat ik jullie liet volgen, toen ik jullie zo verdacht bij dat haardrooster zag rondscharrelen! " zegt Baldons vertrouweling snijdend. „Maar we komen gelukkig nog op tijd om verraad in de kiem te smoren. Grijpt hen, mannen....! ! "

De aanvoerder der verspieders liet Leif niet uitspreken. Hij wist dat er voor hen geen genade te verwachten was. Met een gesmoorde uitroep trok hij zijn zwaard en stortte zich naar voren. Terwijl hun onstuimige stormloop Leif en diens mannen voor een ogenblik achteruit drong, wierp de aanvoerder een blik over zijn schouder. Wat hij gehoopt had gebeurde. De oude krijger die de duif vasthield, had van het korte ogenblik gebruik gemaakt om op de tafel toe te treden en enkele regels aan het geschrevene toe te voegen.

„Val aan mannen! " schreeuwde Leif woedend, begrijpend wat de ander van plan is. Maar Onor en zijn makker vormden een levende muur tussen Baldons mannen en de krijger die met de duif naar het venster snelde. Met inspanning van al hun krachten streden zij tegen de niets ontziende overmacht. Het scheen onmogelijk dat de twee mannen een zo groot aantal tegenstanders ook maar één ogenblik konden tegenhouden. Doch de beide aanhangers van de Lynx waren bezeten door dat ene idee: de duif móét ontkomen!

Achter hem nam het zwaardengekletter in hevigheid toe, toen de oude krijger met de vogel voor het raam verscheen. „Vlieg kleine boodschapper," mompelde hij gejaagd. „En mogen de goden u beschermen! " Dat was het laatste wat hij uit kon brengen. Het volgende ogenblik viel Onor met een schreeuw onder Leifs zwaard en sprong een krijger razend van drift op de oude toe. Deze verzette zich niet. Tot het laatst toe bleven zijn ogen gevestigd op de duif die buiten langzaam opsteeg in het zonlicht. Een spotlach verscheen om zijn lippen, toen hij Leifs woede zag. Daarna werd alles donker om hem heen....

Terwijl in het kleine zoldervertrek de drie verspieders overmeesterd werden, steeg de duif met snelle wiekslagen omhoog.... Reeds tekende haar doel zich in de verte af, toen de duif plotseling een schichtige zwenking maakte. Menselijke stemmen verschrikten haar. Daar diep onder haar kwam een troep krijgers het woud uitgetreden. In snelle marsen hebben de Lynx der Wouden en zijn mannen de afstand naar Baldons burcht afgelegd. Het was een zware tocht, maar nu is het einde in zicht. De aanvoerder wijst naar een boerenhuis. „Ginds woont een van mijn meest vertrouwde aanhangers," legt hij uit. „Mijn verspieders in de burcht staan regelmatig met hem in contact. Als er nieuws is zullen we het van hem horen." Eric knikt tevreden. „Prachtig. Het lijkt me ook een goede plaats om te rusten. De mannen zijn vermoeid door de lange tocht." Hij wendt zich lachend tot zijn zoon die naast hem gaat. „Hoe voel je je, Erwin? Moe? " Maar Erwin heeft geen tijd om moe te zijn. Er gebeuren te veel opwindende dingen. Bovendien heeft een der krijgers onderweg een boog voor hem gemaakt, wat hem het trotse gevoel geeft een echte krijger te zijn. „Ik ben een man," zegt hij minachtend. „Kijk! " Haastig legt hij een pijl op zijn boogje, even gaat zijn blik zoekend rond om een geschikt doel te vinden. „Daar! " roept hij uit, op de duif wijzend, die snel overvliegt. „Niet doen! " roept Eric nog uit, maar een pijl suist al op de wegwiekende vogel af.....

Met een snelle beweging neemt Eric zijn zoon de kleine boog af. Gelukkig heeft de pijl de duif gemist. „Ik heb graag dat je één ding goed onthoudt," zegt hij streng. „Een goed krijger doodt nooit wanneer het niet nodig is! Schiet nooit op wild, wanneer je het niet als voedsel wilt gebruiken! " Ze worden gestoord door een uitroep van een der krijgers, en als ze zich omdraaien, zien ze een oude man uit de kleine hoeve te voorschijn komen. Hij schijnt zeer opgewonden. „Dat is Ole Peer," zegt de Lynx verrast. „Een trouw aanhanger van u, heer Eric. Hij diende nog onder uw vader, koning Wogram. En hij is het die de berichten doorgeeft, die mijn verspieders hem sturen." Haastig treden zij de grijsaard tegemoet.
„Ik zag u aankomen, heer," hijgt deze. „En bijna op hetzelfde ogenblik bracht een postduif mij dit bericht." Met trillende hand geeft hij de aanvoerder de strook perkament, die deze op zijn beurt aan Eric overreikt. Erics ogen vliegen over de weinige regels; regels die in al hun soberheid meedelen welk drama zich op Baldons burcht heeft afgespeeld. „Baldon is met Lauri overeengekomen de muitende troepen te betalen! In ruil hiervoor zullen ze de macht over het rijk delen. Het goud wordt vervoerd..." hier breekt het schrijven plotseling af. Maar schuin daaronder staat in een ander, veel haastiger handschrift: „We zijn verloren! Red ons! " Eric wendt zich met een ruk tot de Lynx. „Je verspieders zijn in Baldons handen gevallen! Dit werpt al onze plannen overhoop...! "

Eric kijkt zwijgend toe hoe de Lynx, ontsteld, het bericht doorleest. „Wel? ” zegt hij, als de ander het perkament laat zakken. „Arme, dappere kerels. Wat kunnen wij doen? ” vraagt de Lynx machteloos. „Mijn verspieders.... En daarbij het bericht dat Baldon zich aan Lauri's zijde geschaard heeft en hem met het goud zal steunen.... Wat blijft ons nog over? ” „Eén ding! Te zorgen dat het goud Lauri nimmer bereikt.” Erics stem is hard geworden. Onwillekeurig voelt de aanvoerder een diep gevoel van bewondering in zich opkomen voor deze man, die zelfs nu alles verloren lijkt, er geen ogenblik aan denkt de strijd op te geven.

„Baldon zal het goud moeten vervoeren! ” gaat de Noorman verder. „Misschien geeft ons dat de kans het hem te ontnemen. Voor alles moeten we te weten komen welke dag hij kiest.” „Het bericht van de verspieders maakt daar geen melding van,” zegt de Lynx. „Dat weet ik,” zegt de Noorman ongeduldig. „Maar de weg is hun bekend. Vermoedelijk werden zij overvallen op het ogenblik dat zij het wilden opschrijven. Die indruk krijg ik tenminste, wanneer ik het bericht nauwkeurig bekijk. Wij moeten tot elke prijs met hen in contact komen... als zij nog in leven zijn! ” „Dus optrekken naar Baldons burcht,” zegt de Lynx.

Opnieuw trekken zij voort door het woud, een troep grimmige, op alles voorbereide krijgers. Zo naderen zij langzaam het kasteel van de roofridder, behoedzaam gebruik makend van iedere dekking die het terrein biedt. Maar als zij uit het bos komen om de laatste heuvels over te trekken, verstarren de voorste mannen plotseling. Erics blik vestigt zich met ontzetting op wat daar voor hen ligt. „Heer! ” mompelt de Lynx. „Kijk....! ”

Op enige afstand van hen ligt een man. Getroffen door een pijl. „Wie is deze man? " flitst het door Erics hersens, terwijl hij behoedzaam naar hem toetreedt. Maar de Lynx der Wouden is hem al voorbij gesneld. „Agir! " roept hij gesmoord uit. „De aanvoerder van mijn verspieders in Baldons burcht! " Hij knielt naast de stille gestalte en tilt diens hoofd op. „Agir...! Waar zijn de anderen? "
Ineens wordt Eric alles duidelijk. Het briefje waarin de laatste regels zo duidelijk aangaven dat de mannen overvallen werden... Agir moet kans gezien hebben om te ontsnappen. „Agir! " herhaalt de Lynx zacht. Langzaam heft de gewonde het hoofd op en opent als met eindeloze moeite, zijn ogen. „Lynx..." „Rustig maar, ouwe jongen! We nemen je mee. Kalm! " De gewonde schudt traag zijn hoofd. „Niet mee.... Mij hebben ze.... te pakken! " Hij slikt moeilijk. „Luister .... belangrijk .... Baldon.... Goud ... Langs Arendsrots ... Begrijpt u? ... Goud langs ...: Arendsrots....! "
De laatste woorden gaan vergezeld van een zacht gereutel .... Dan valt zijn hoofd terzijde en zijn lichaam wordt slap in de armen van de Lynx. Langzaam richt de aanvoerder zijn blik op Eric.

Een kwartier later wordt Agir begraven. Zwijgend, met gebogen hoofd, staan de mannen bijeen als hun makker voorbij wordt gedragen. Geen van hen spreekt. Maar Baldon zal deze rekening moeten vereffenen; vereffenen tegen het aantal zwaarden dat zij dragen.

„Hij was een dapper man," zegt Eric eenvoudig. „Dat is het belangrijkste dat ooit van iemand gezegd kan worden. Hij viel terwijl hij streed voor een zaak die ons allen ter harte gaat: Noorwegen te bevrijden van de overheersing van Lauri en Baldon de roofridder. Wij zullen verdergaan en datgene afmaken waarvoor hij zijn leven gaf. En waarschijnlijk heeft hij ons meer geholpen om dat doel te bereiken, dan hij ooit zelf heeft beseft. Want dank zij hem kennen wij nu de weg waarlangs Baldon het goud vervoert." „Wij moeten Baldon overvallen! Dit goud mag nooit in Lauri's handen komen," knikt de Lynx grimmig.

Er valt een korte stilte. Het is praktisch onmogelijk om de Arendsrots te bereiken in de tijd die ons nog rest," zegt de aanvoerder dan. „Baldon is ons zeker twaalf uur voor". „Het *moet* lukken!" „En de twee anderen...?" zegt de Lynx zacht. „De twee andere verspieders die nog in Baldons burcht gevangen zijn? Wij kunnen toch niet.." Eric perst zijn lippen op elkaar. Niemand zal ooit weten hoeveel moeite dit besluit hem gekost heeft. Nimmer heeft hij hulp geweigerd waar dit mogelijk was. Maar nu ziet hij scherp de keuze die er ligt tussen het lot van twee mannen of dat van een heel rijk! „Wij moeten hen achterlaten..." zegt hij hees. „Alleen dan hebben wij een kleine kans de Arendsrots vóór Baldon te bereiken! Er is geen keus...!"

De avond begint reeds te vallen, wanneer de troep zich in beweging zet en de wanhopige tocht naar de Arendsrots aanvangt. En toch is er geen andere uitweg! In rechte lijn, dwars door de wouden en over de bergen moeten zij trekken, willen zij nog kans hebben Baldon bij de pas te kunnen overvallen. Nu telt iedere minuut, kan elke onderbreking het falen van de onderneming betekenen! Kort vóór zij zich in beweging zetten heeft Eric dit zijn krijgers voorgehouden: „Het marstempo zal tot het uiterste worden opgevoerd. Op achterblijvers en uitvallers kan niet worden gewacht en evenmin zal er gerust worden."

Maar naarmate zij vorderen, laat de vermoeidheid haar invloed gelden. Erwin is één der eersten die niet verder kan. Zonder een woord, neemt de boer de jongen in zijn armen en draagt hem. Maar er komen er meer. Langzaam maar zeker rekt de eerst zo strak aangesloten troep uiteen. Uitgeputte krijgers kunnen het tempo van de kopgroep niet bijhouden, zij zinken neer of strompelen, moeizaam door hun makkers ondersteund, in de achterhoede mee. Door de grauwe nacht klinken hun slepende voetstappen. Zij zetten door tot het uiterste. En ieder van hen pijnigt die ene, alles beheersende vraag: „Zullen wij op tijd bij de Arendsrots aankomen? "

Zo voert Eric de Noorman zijn krijgers in één nacht dwars door dit onherbergzame gedeelte van Noorwegen. Zelf voelt hij zijn kracht en uithoudingsvermogen door de alles slopende vermoeidheid steeds meer afnemen.... Met de tanden opeen gaat hij voort, op de voet gevolgd door de Lynx der Wouden. En als de eerste stralen van de zon de oostelijke horizon verlichten, slaakt hij een vreugdekreet: „Mannen! Kijk! Daar is de Arendsrots...! "

Inmiddels nadert aan de andere zijde een lange, zwaarbewapende karavaan. Het goudtransport van Baldon is op weg naar Wograms burcht. „Wanneer wij de pas door zijn, hebben wij het zwaarste gedeelte van de tocht achter de rug," zegt Baldon voldaan. „Ha! en dan rijd ik als overwinnaar de burcht binnen waar eens Eric zo trots zetelde. Hier heb ik vanaf mijn eerste ontmoeting met de Noorman naar verlangd, Leighard! " „Het is zeker een meesterstuk van sluwheid, heer Baldon," knikt de wapenknecht. „Maar bent u niet bevreesd dat Eric wraak zal nemen? " „Bah! Als hij nog in leven is, zwerft hij thans ellendig rond. Van wie kan hij hulp verwachten? Bovendien zal mijn eerste daad als heerser van het rijk zijn een prijs op zijn hoofd te zetten." „En Lauri? Vertrouwt u hem? Vreest u zijn macht niet? " „Lauri is nooit te vertrouwen," zegt Baldon schouderophalend. Hij maakt een gebaar naar de eindeloze stoet wagens. „Dat is macht, Leighard! Goud! *mijn* goud! Baldon is de grootste overwinnaar van deze lange strijd..." Op een uitroep van de krijgsman wendt hij zich haastig om. „Kijk! " zegt Leighard en wijst in de verte. Daar nadert uit de richting van de pas een dichte stofwolk, die snel op hen toekomt. Een ogenblik later zien zij een ruiter die gehuld is in een lange zwarte pij. Er is geen twijfel mogelijk, het is een van de dienaren van de Magiër. De gedaante laat zijn mager, wit paard voor Baldon stilhouden. Starende ogen kijken hem aan vanuit een bleek gelaat. „Ik ben een boodschapper van Lauri de Magiër," zegt een holle, klankloze stem. „Mijn heer zendt u een belangrijk bericht."

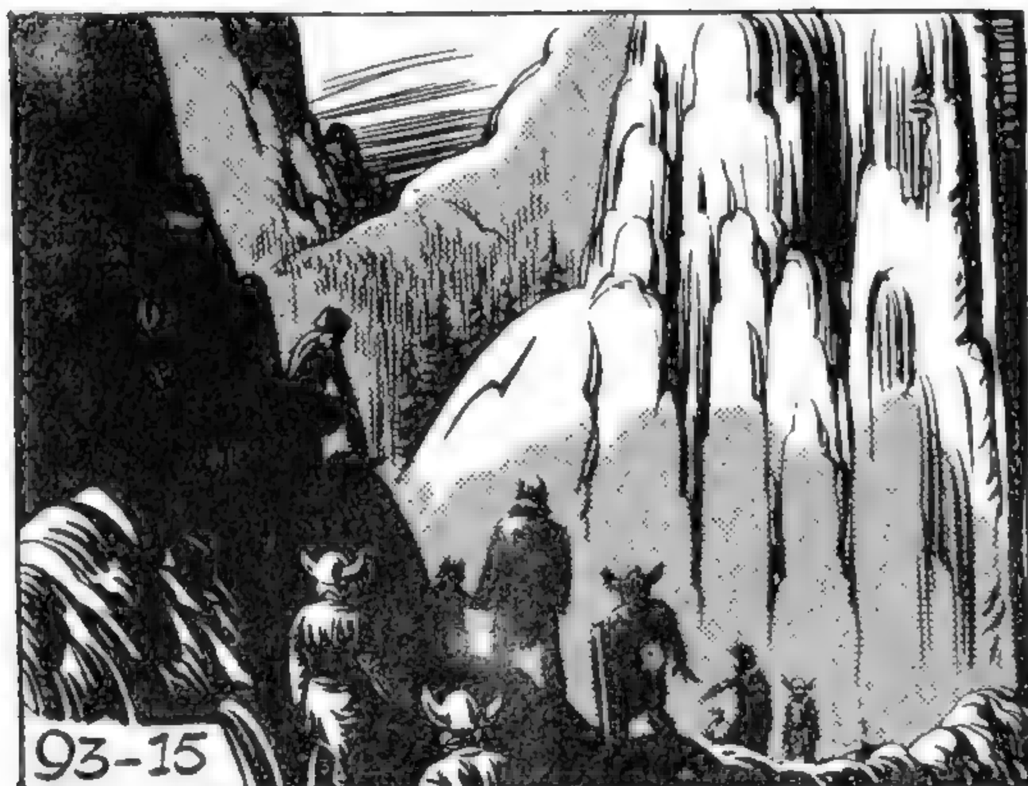

„Welke boodschap heeft Lauri de Magiër voor mij? " vraagt Baldon haastig. „Waarom vindt hij het nodig mij een bijzondere koerier te zenden? " Maar de man in de zwarte mantel schudt langzaam het hoofd. „Dat kan ik u niet meedelen, heer. Het enige dat ik u mag overbrengen is het verzoek om uw tocht zo veel mogelijk te bespoedigen! Wanneer u niet binnen enkele uren met uw wagens op de burcht verschijnt, vreest mijn meester dat zowel uw plannen als de zijne volkomen zullen mislukken! " „Waarom die onverwachte haast? Vertel mij eerst wat er aan de hand is," gromt Baldon argwanend. „Ik mag niets meer vertellen. Zodra ge op de burcht verschijnt zal heer Lauri u zelf inlichten. Alleen beval hij mij nog dit tegen u te zeggen: slechts de uiterste spoed kan ons redden! "

Het zijn de laatste onheilspellende woorden die Baldon de zekerheid geven dat er inderdaad een geheimzinnig gevaar dreigt. Meteen heeft hij zijn besluit genomen en schreeuwt de voerman van de eerste wagen toe het tempo te verdubbelen. In een wolk van stof boldert de karavaan de Arendspas tegemoet in steeds toenemende vaart. Maar Baldon, die met de zwartgemantelde koerier en zijn krijgsaanvoerder voorop rijdt, voelt zich ondanks die snelheid verre van gerust.

Eric is inmiddels met zijn mannen de Arendsrots dicht genaderd. En nu zij hun doel zo vlak voor zich zien, vergeten de krijgers hun vermoeidheid. „Ik ben benieuwd Baldons gezicht te zien als wij vlak voor hem opduiken," grinnikt de Lynx onheilspellend.

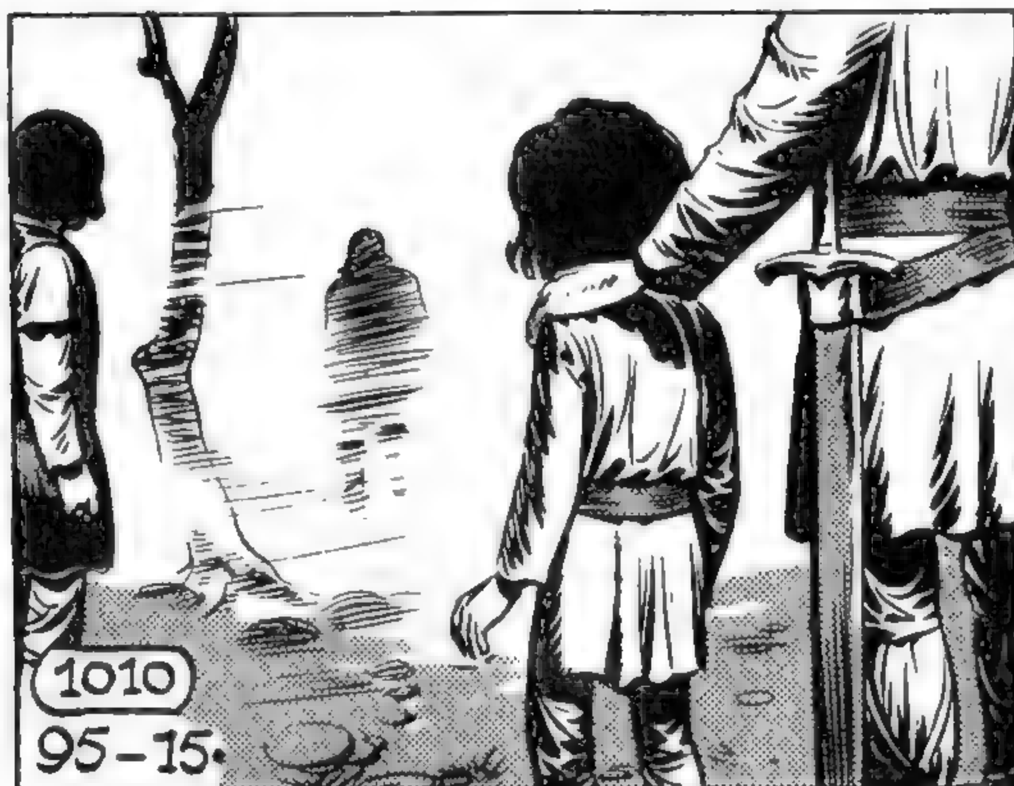
Snel dalen Erics krijgers de laatste helling af die hen van de pas scheidt. De voorsten kloppen elkaar op de schouders en wijzen naar omlaag. Daar ligt de Arendspas. De val voor Baldon is klaar. Maar Eric is een der eersten die plotseling twijfel voelt. De Lynx der Wouden schijnt door dezelfde gedachte overvallen te worden. De Noorman aarzelt geen moment. Nog voor de anderen begrijpen wat er gaande is, heeft hij zich reeds langs het steile rotspad met grote sprongen omlaag begeven. De Lynx volgt hem op de voet, maar hij bereikt Eric pas wanneer deze neerknielt op de zandige weg en koortsachtig de sporen onderzoekt die zich daarop aftekenen. Diepe karresporen en de indrukken van vele paardehoeven!
De Lynx ziet hoe Eric de tanden op elkaar bijt. „Wij zijn te laat! " mompelt de Noorman gesmoord. „Ze zijn hier tenminste anderhalf uur geleden voorbijgegaan. Blijkbaar in volle galop." Te laat, hamert het door zijn hersens, wij zijn te laat gekomen! Hij ziet hoe de krijgers uitgeput neerzinken of somber in kleine groepen bijeen staan.
Deze ontgoocheling is zelfs voor de geharde krijgslieden niet te aanvaarden na de moordende mars, die zij achter de rug hebben. Er daalt een dodelijke stilte over de groep. Onmachtig, niet wetend wat hun thans te doen staat, staren zij voor zich uit.
De ogen van de Noorman volgen automatisch de karresporen langs de kronkelende weg, tot deze zich in de verte verliest. Tot er plotseling een glinstering van onverwachte hoop in Erics blik verschijnt. „Lynx..." zegt hij gejaagd. „Luister... Mischien is er nog één mogelijkheid! "

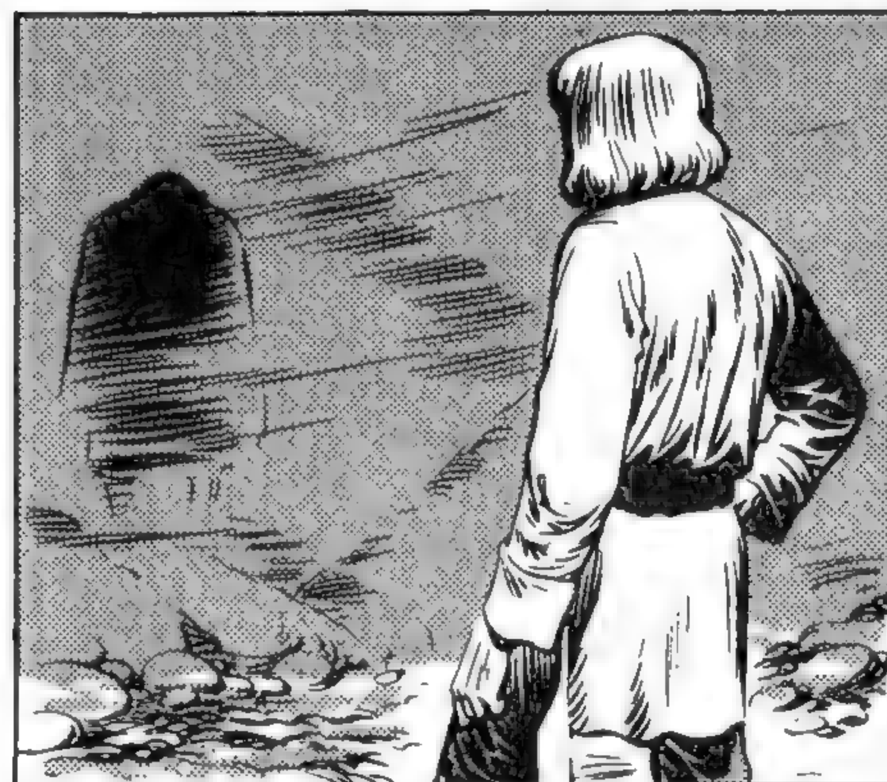

„Wat bedoelt u? ” vraagt de Lynx sceptisch. „De karavaan nog inhalen? Onmogelijk! ” „Let eens op de weg,” zegt Eric opgewonden. „Hij loopt in brede slingeringen door dit bergland. Van hieruit gezien lijkt het of hij zich in de verte weer naar het zuiden buigt. En als ik mij goed herinner doet hij dat ook, nietwaar? ” „Jawel. Maar...” „Dat betekent dat de weg in een wijde bocht om ons heenloopt,” roept Eric triomfantelijk uit. „Begrijp je niet wat dat betekent? Baldon is gedwongen de weg te volgen, maar wij niet! Wij kunnen dwars door de wouden trekken en zo die bocht afsnijden! Als we rechtstreeks door dat dal gaan, bereiken wij de andere bocht van de weg zeker een half uur eerder dan de karavaan! ”

Hij wijst verduidelijkend naar de smalle doorgang tussen de opstekende rotspieken, waar de ochtendnevels langzaam over de toppen der bomen trekken. „Daar! ”
Iemand valt hem echter in de rede. Met een heftige beweging heeft de boer zich tot hem gewend. De ogen van de man zijn groot van angst wanneer hij uitbrengt: „Maar ... maar dat is het dal naar de Duivelskloof ... Dat is onmogelijk....! ” „Waarom? ” vraagt Eric scherp. „Heer...” de stem van de man daalt tot een vreesachtig gefluister. „Geen sterfelijk wezen kan dat dal doortrekken. Daar ligt toch het gebied van de Dvergars! ”

„Het gebied der Dvergars? Uitstekend," hoort hij de Noorman tot zijn grote verbazing mompelen. Meteen geeft deze de mannen een teken hem te volgen en haast zich in de richting van het dal. Met angst in het hart komen zij hem na, tot zij in de verte nevelbanken zien opdoemen, die het rijk van de geheimzinnige dienaren der duisternis aan het oog der mensen onttrekken. „Laat de mannen wachten tot ik terugkeer," zegt Eric kort tot de Lynx. Voor deze een tegenwerping heeft kunnen maken, loopt hij al de nevel in. Behoedzaam neemt hij het amulet uit zijn zak en legt de beide helften tegen elkaar. Zal Orl, de koning der Dvergars, zich aan de afspraak houden die hij eenmaal maakte?
Plotseling doemt een kleine, zwarte gestalte geluidloos voor hem op en een zachte stem vraagt: „Gij hebt mij geroepen, heer Eric? Wat verlangt ge van Orl van de Dvergars? " In korte woorden legt Eric hem uit wat er gaande is. „Laat mij met mijn mannen door uw gebied trekken, Orl."
Even heerst er een stilte. Vast richt Eric zijn blik op de kleine, zwarte gestalte voor hem. De felle ogen van de Dvergar laten de Noorman geen ogenblik los. „Het zij zo! " klinkt zijn scherpe stem. „Uw belang is het mijne.... Ik willig uw verzoek in. Haal uw mannen. Doch zij mogen geen stap wijken van het pad waarlangs ik hen voorga. Mijn onderdanen houden niet van vreemdelingen....! "
Bij die laatste, onheilspellende woorden huivert Eric. Want overal om zich heen ziet hij nu de vage gestalten der Dvergars opduiken....

Haastig keert Eric terug naar zijn mannen, die ademloos aan de grens van het nevelgebied wachten. Erwin geeft een kreet van vreugde wanneer hij de bekende gestalte weer voor zich ziet opduiken. En ook de Lynx der Wouden is opgelucht. „Welaan, wat zijn uw bevindingen? " vraagt de aanvoerder. „Ik heb toestemming om door het land der Dvergars te trekken. Maar in vredesnaam, Lynx, geen stap bezijden het pad! "

Nooit hebben deze mannen een beter bewijs van hun blind vertrouwen in de Noorman gegeven dan nu, nu zij zonder tegenstreven de orders gehoorzamen. Maar aan hun gezichten is te zien dat zij duizendmaal liever tien wanhopige gevechten zouden leveren dan dit naamloze gevaar te trotseren.... Die vrees neemt toe naarmate zij verder trekken. Want aan weerszijden van het smalle pad onderscheiden zij donkere gestalten, die met felle ogen hun bewegingen volgen. Slechts het smalle pad laten de Dvergars vrij. Argwanend sluipen zij rondom de troep.

„Weet dat gij de enige zijt, die ooit mijn rijk binnenging om er uit weer te keren," zegt Orl, die met de Noorman voorop gaat. „Ik sta u deze gunst slechts toe omdat wij één belang hebben... en één vijand, heer Eric. Mijn aandeel in ons deelgenootschap vervul ik stipt. Doet gij hetzelfde! " „Ik hou mijn woord," zegt de Noorman kort. Hij merkt dat Erwin angstig is en verlangt ernaar deze naargeestige omgeving zo snel mogelijk te verlaten. „Help mij tegen de Magiër en u ontvangt de helft van mijn goud."

Tot zijn opluchting zien zij voor hen uit zonlicht. Orl blijft staan. „Hier nemen wij afscheid," krast zijn stem. „Doch als ge uw belofte wilt houden, moet ge u haasten. Baldon staat op het punt zijn doel te bereiken...."

Langs de weg jaagt de goudkaravaan voort. Maar Lauri's geheimzinnige boodschapper spoort steeds tot nog grotere snelheid aan. Laag over de ruggen van hun paarden gebogen stormen zij aan het hoofd van de karavaan verder. „Ik zou eigenlijk wel eens willen weten waarom Lauri mij zo snel op de burcht wenst," bromt de roofridder. Hij weet dat zijn vreemde tochtgenoot hem deze vraag niet beantwoorden zal en dat prikkelt zijn argwaan. Toch gelooft hij niet dat Lauri het zal wagen hem een valstrik te spannen. „Heer," de boodschapper drijft zijn paard naast het zijne, „in uw eigen belang stel ik voor dat zijpad daar te nemen. Het voert rechtstreeks door de wouden naar de burcht. Uw wagens kunnen de hoofdweg blijven volgen. Op die manier zult ge vele uren voor hen op het kasteel zijn. Ieder moment telt nu voor mijn meester..."

De karavaan in de steek laten? Even vlamt de argwaan opnieuw in Baldon op. Maar meteen begrijpt hij dat Lauri het niet riskeren zal hem in een val te lokken, want daarmee verspeelt hij tegelijk de kans het goud ooit in handen te krijgen. Nee, hier moet iets anders achter zitten. Hij wendt zich tot zijn krijgsaanvoerder om hem enige bevelen te geven, en volgt dan de man in de zwarte pij naar het zijpad. „Ge kunt er zeker van zijn dat de Meester u alles zal verklaren," zegt de boodschapper toonloos, zijn paard de sporen gevend. „Laten wij ons thans haasten! "

Baldon volgt hem en in galop jagen zij langs het bospad. De rit duurt slechts enkele uren. Als zij de laatste helling afgalopperen, ziet Baldon laag onder zich de burcht liggen. De boodschapper wijst naar voren. „Daar wacht de meester... Maak voort, heer Baldon....! "

Als zij in draf de binnenplaats oprijden, ziet Baldon overal groepjes krijgers staan. Er hangt een sfeer van nerveuze spanning. De aanvoerders staan bijeen en praten gedempt met elkaar, terwijl zij verstolen naar hem kijken. Het bevalt Baldon allerminst. Ook de boodschapper is weinig op zijn gemak. Hij gaat Baldon snel voor de burcht binnen, schuift een gordijn terzijde en Baldon staat oog in oog met Lauri de Magiër.
„Wat is er beneden aan de hand? " snauwt de rover, zonder op Lauri's groet te letten. „Er broeit wat! Ik voel het! Heb je me dáárom laten roepen? " „Ah.... u hebt de onrust onder mijn krijgers al bemerkt? " lispelt de zwarte Magiër, „des te beter. De kerels worden ongedurig, ze verlangen hun soldij en dreigen met muiterij! Ze geloven mijn belofte niet meer dat er betaald zal worden. Er wordt zelfs gemompeld dat er een opstand dreigt; dat zij zich weer aan de zijde van de Noorman willen scharen... „Eric? ! " grauwt Baldon. „Bah! alsof *die* ze betalen kan, de zwerver! "
Met een bezwerend gebaar treedt Lauri op de rover toe. „Precies, dat heb ik hun ook al verteld .... maar ze geloven Lauri de Magiër niet meer .... Vandaar dat ik het wijzer achtte u te roepen. Iedereen weet dat u Erics goud geroofd hebt. Vertelt u de krijgers nu maar dat ze hun goud nog vóór de avond zullen krijgen! "

„Ik zal daar gek zijn! " snauwt Baldon. „Ik heb mijn eigen krijgers. Die onbetrouwbare troep van jou kan ik missen als kiespijn en zeker, als ze met de gedachte rondlopen om over te wippen naar de Noorman." Lauri staart hem nog bleker dan gewoonlijk aan. „Je laat mij dus in de steek," klinkt zijn falsetstem woedend. „Ik had het kunnen weten en dat, terwijl ik je nog wel in mijn goedheid méé wil laten delen in de macht over Erics rijk." „Die macht ben je kwijt, als je krijgers je in de steek laten," zegt Baldon triomfantelijk. „Maar de macht die *ik* heb, raak ik niet zo gauw kwijt. Die macht bestaat uit solide, goed *goud*! "
De Magiër lacht een stille, onheilspellende lach, die Baldon - ondanks zijn trotse woorden - uit zijn evenwicht brengt. „Er is nog een andere reden, waarom ik je gevraagd heb snel te komen," lispelt hij. „*Jij* kon je goud wel eens kwijtraken... en dan zijn we allebei even ver ... namelijk *nergens*! De Noorman schijnt een bende landlopers verzameld te hebben om een aanval op de burcht te doen. Als mijn krijgers *niet* betaald worden vechten ze niet... en je begrijpt zeker wel wat er dán gebeurt... Je eigen krijgers zijn te gering in aantal om het tegen die bende van de Noorman op te nemen dus...."
„Goed! " snauwt Baldon, die bleek is geworden onder Lauri's woorden. „Ik zal ze toespreken! " Hij wil zich bruusk omwenden, als zijn oog valt op een ranke vrouwengestalte, die juist de trap afkomt. „Dat wil zeggen," laat hij er sluw op volgen, „...dat wil zeggen ... op één voorwaarde...."

Zonder zich verder aan Lauri te storen, wendt Baldon zich tot de jonge vrouw. Met een onderdanigheid die meer heeft van een belediging, maakt hij een buiging voor Winonah. „Ah... mijn koningin, hoe verheugt het mij u hier te treffen," mompelt hij. Zijn stekende ogen boren zich in de hare, maar zij wendt zwijgend het gelaat af en wil hem voorbij lopen. „Niet zo haastig, vrouwe! " klinkt zijn stem. Er schuilt een verkapte dreiging in, die haar niet ontgaat. ‚Ge zoudt mij minstens kunnen bedanken voor het goud dat ik meebreng. ....Tenslotte komt het nu waar het hóórt, nietwaar, op de burcht van Eric..."
Op dat moment onderbreekt hem Lauri's stem: „Bewaar je kwalijke grappen tot een beter moment, heer Baldon." Geërgerd draait de rover zich om, maar bij de aanblik van de twee norse krijgers aan Lauri's zijde, slikt hij zijn antwoord haastig in. „Het leek mij een goede gedachte," lispelt de Magiër, „jullie eens bij elkaar te brengen voor een gesprek... want jij en ik schijnen niet verder te komen. Dit zijn de aanvoerders van mijn krijgers..." Loerend neemt Baldon hen op; dat zijn kerels waar niet mee te spotten valt. „Wij hoeven er niet lang over te praten," zegt hij snel, „natuurlijk krijgen jullie het goud uitbetaald. Zodra de karavaan binnen is." „Da's je geraden ook," snauwt de oudste van de twee, „want anders gaan onze zwaarden een woordje meespreken! "
„Ziedaar, hoe eenvoudig alles op te lossen is," wendt Baldon zich tot Lauri. „Als jij nu mijn voorwaarde vervult, zijn we klaar..." Met een brede armzwaai naar Winonah, die het gesprek stil heeft aangehoord, vervolgt hij: „Háár wil ik tot vrouw! "

Winonah slaakt een wanhopige gil en Lauri's fletse ogen schieten vuur. „Daarover is nooit gesproken," sist hij de rover toe. „De koningin is onaantastbaar! De koningin hebben wij nodig als symbool van onze macht! " „Precies mijn idee! " knikt Baldon. „Vandaar dit voorstel! *Ik wil de koningin aan mijn zijde*! " Hij lacht spottend. „Wat voor keus heb je Lauri? " Met een ruk wendt hij zich tot de krijgsaanvoerders, die zwijgend hebben toegeluisterd. „Voor wie vechten jullie? " vraagt hij hen bars. „Voor wie ons betáált! " klinkt het antwoord. „Zo is het altijd geweest, zo zal het blijven. Betaal ons en je hebt onze zwaarden: betaal *niet* en wij zoeken het ergens anders...." „*Ik* zal je betalen! " gromt Baldon, „en dan zullen jullie ook voor *mij* vechten, verstaan? ! " „Wij zijn niet doof," gromt de oudste terug. „Vooruit dan, naar je posten! " Baldon wendt zich triomfantelijk om. „Zo zie je, Lauri..." begint hij, maar de Magiër is verdwenen. „Ook al goed," bromt Baldon, zich de handen wrijvend, „zolang *ik* maar aan de touwtjes...." Dan valt zijn blik op Winonah, die met een radeloze blik in haar ogen het vertrek verlaten wil. „Nog een ogenblik ... Winonah," snauwt hij haar toe. „Laat die trotse houding maar varen! Zie de zaken zoals ze zijn! Dat bespaart je een boel narigheid. Vanaf nu ben jij *mijn* koningin en daar valt niets meer aan te veranderen! "

Op hetzelfde ogenblik, dat Winonah met angst in het hart haar ogen op de zon richt, ontsnapt de mannen van de Lynx der Wouden een zucht van verlichting, wanneer zij het licht weerzien. Enkelen kijken nog argwanend om naar de schimmige donkere gestalten, die zich achter hen in de nevels terugtrekken. „Dat gebeurt eenmaal, maar nooit meer", mompelt de voorste krijger beslist. „Alleen een kerel als koning Eric kan u veilig door dat behekste gebied brengen!" Dan haasten zij zich verder, naar de Lynx, die reeds op afgemeten toon zijn orders geeft. Eric is de laatste, die het mistige rijk der Dvergars verlaat. Als een goed aanvoerder heeft hij gewacht tot zijn laatste krijger in veiligheid is. Nu wendt hij zich tot Orl. „Heb dank, vorst der Dvergars. Door uw hulp kan ik wellicht nog op tijd komen!" „Men zegt ten onrechte, dat wij slechts het kwade toegenegen zijn" klinkt het antwoord. „Slechts zij, die met boze harten naar de Dvergars komen, hebben reden hen te vrezen. Ge zijt een rechtvaardig man, heer Eric. Van hier lopen onze wegen uit elkaar, maar ge kent onze afspraak. Indien gij Lauri tot een rechtsgeding dwingt, staat Orl der Dvergars achter u — indien gij uw verplichting nakomt." Langzaam trekt de zwarte gestalte zich verder in de klamme mist terug, tot er niets anders zichtbaar is dan het trage wielen der nevels. Eric staart hem in gedachten verzonken na. Met een ruk roept hij zichzelf terug naar de werkelijkheid. Te veel staat er thans op het spel om niet iedere minuut te gebruiken. Hij haast zich achter z'n mannen aan. Deze zijn reeds in de richting van de steile rotsen getrokken, welke Eric heeft horen omschrijven als de Satanskloof. De Lynx heeft enkele verspieders vooruitgezonden. Juist als de Noorman zich aan het hoofd van de groep schaart keert een van hen hijgend terug. „Heer! Ziet!" Opgewonden wijst de man in de verte. Ook de scherpe ogen van de Noorman onderscheiden heel ver de kleine stofwolk, die bijna onmerkbaar nadert. En terwijl en vreemde spanning zich van hem meester maakt, ziet Eric de goudkaravaan voor zich....

Met zijn krijgers is Eric aangekomen op de plaats waar hij de karavaan hoopt te treffen. Opgewonden heeft hij zijn zwaard uit de schede gerukt. Bij toverslag vallen de angst en vermoeidheid van de afgelopen vierentwintig uur van de krijgers af. Gretig luisteren zij naar de bevelen die hun aanvoerder hun geeft. Eindelijk, eindelijk gaan zij handelen! „Lynx, neem de helft van de mannen en beklim de rotsen aan de overzijde! Snel, ze mogen jullie niet zien! Pas aanvallen op mijn signaal! Alles duidelijk? " „Alles duidelijk." Zij snellen weg. Hij ziet ze gebukt door de kloof rennen.
„Kom mee. De rotsen op! " zegt Eric tot de achtergeblevenen, die hun makkers gespannen volgen met de ogen. Hij is de eerste die de op van de helling bereikt. Als de anderen nog hijgend omhoogklauteren, heeft hij de mogelijkheden van het terrein al bekeken en weet wat hem te doen staat. Er gaat een verwonderlijk overwicht van hem uit. Opnieuw beseffen de mannen waarom zijn vijanden met zoveel bijgelovig ontzag over hem spreken. „Boogschutters naar de hoge plekken. Een pijl op de pees en drie klaar om te schieten. De rest in groepen van tien, meer naar voren dekking zoeken en klaar voor een stormloop! " „Ze zitten in een vogelknip..." mompelt een der mannen. Eric grinnikt. „Voor goudhaantjes," voegt hij er spottend aan toe, en hoort het gelach van zijn krijgers achter zich opklinken als hij zich snel naar voren begeeft. Langzaam rijden de karren de kloof verder in. Baldons krijgsaanvoerder kijkt zoekend langs de rotsen. Een ogenblik meende hij iets te zien bewegen. Maar alles blijft stil....

Achter de rotsen volgen de mannen iedere beweging van de huifkarren. Er bestaat niets anders meer dan de tegenstander daar omlaag. Nog blijft alles stil. Reeds zijn de eerste wagens hen voorbijgegaan. Bovenop de rotsen voelt Eric de onrust die zijn mannen bevangt. „Heer....," fluistert de man naast hem ademloos, „is het niet beter ..." De Noorman antwoordt niet. Hij weet nauwkeurig wat hij waagt. Alleen wanneer hij erin slaagt reeds bij de eerste stormloop de verdediging te splijten en een totale verwarring te veroorzaken, is succes mogelijk. Hij wacht. Wagen na wagen trekt langs. Tot hij plotseling met een ruk zijn hand opheft.

De boogschutter achter hem begrijpt het gebaar, zijn boogpees trilt... en beneden uit de eerste ruiter een snijdende gil! Plots lijkt het de krijgers van de karavaan wel alsof de rotsen boven hen tot leven komen. Een wolk van pijlen suist op hen neer. De paarden van de huifkarren steigeren en sleuren de wagens dwars over de weg. En voor zij beseffen wat er gaande is, zien Baldons mannen overal om zich heen krijgers oprijzen. Onder daverend krijgsgeschreeuw rennen zij de hellingen af! Aan het hoofd van de ene vleugel, voor al de anderen uit, stormt de Noorman.

„Val aan! Daar is het goud! *Mijn* goud, *jullie* goud! " En terwijl zijn mannen op de eerste tegenstanders inhakken, davert de roep tussen de wanden van de pas: „Val aan! Voor het goud... Voor koning Eric...! "

Lauri, Baldon en Winonah zien de zon die dag voorbijtrekken met het gevoel dat het noodlot zijn laatste, onherroepelijke wending neemt. Zij spreken niet. Maar wat de twee mannen met zoveel spanning tegemoet zien, vervult de jonge vrouw met dodelijke angst. Onafwendbaar is haar blik gericht op de weg die zich uit de wouden naar de burcht slingert.
Een doodse stilte heeft zich over de burcht gelegd. De spanning is bijna voelbaar. Beneden op de binnenplaats staan de krijgers opgesteld. Ook zij wachten. Naarmate de zon verder daalt, wordt het gemor onder de mannen sterker, en de aanvoerders schuiven onwillekeurig hun zwaarden dichter onder hun handbereik.
Boven ziet Lauri met klimmende onrust de rand van de zon langs de hoofdtoren dalen. De gedachte die de wachtende troep achter hem koestert, kent hij. En hij weet dat hij op geen genade hoeft te rekenen. Zelf heeft hij zijn mannen tot meedogenloze doders opgevoed, en hun geduld is op. „Het duurt lang," zegt hij schel. „Weet je zeker dat het goud ons zonder oponthoud kan bereiken, Baldon? Kan het zijn dat die vervloekte Noorman soms toch nog..." Maar driftig valt de roofridder hem in de rede: „De karavaan wordt vergezeld door een sterke strijdmacht! Als Eric roekeloos genoeg is om een aanval te wagen, wordt hij in de pan gehakt! " Plots buigt hij zich voorover. Zijn ogen schitteren. „Daar! Lauri! Daar! " schreeuwt hij buiten zichzelf van vreugde. Koortsachtig staart Winonah in de richting die de roofridder aanduidt. Haar laatste hoop ontzinkt haar. Om de bocht van de weg is een zware stofwolk verschenen.

Uit de naderende stofwolk maken de voorste wagens van de goudkaravaan zich los. Het laatste zonlicht legt een glans over de witte huiven. Achter elkaar rijden de karren op de burcht toe. Er is geen twijfel meer mogelijk. Terwijl een boosaardige vreugde zich van hem meester maakt, schreeuwt Baldon dat de poort geopend moet worden. „U kunt tevreden zijn, heer Baldon," mompelt Lauri met iets van bitterheid in zijn stem. „Het schijnt dat de macht over het rijk in uw handen zal vallen zonder dat u er één zwaard voor hebt behoeven te trekken.",

Winonah is zo mogelijk nog bleker geworden. Moet zo het einde zijn? Erics burcht, zijn rijk, zijzelf, alles zonder slag of stoot in handen van Baldon? Er ligt een eindeloos verdriet in haar grote, donkere ogen wanneer zij de anderen mechanisch volgt langs de trap die naar de binnenplaats leidt. Zij bereiken juist de onderste trede als de eerste wagen de poort binnenrolt. Zoekend gaan Baldons ogen over de begeleiders of hij zijn krijgsaanvoerder ook vindt. Maar deze schijnt enigszins te zijn achtergebleven, vermoedelijk om op het laatste gedeelte van de karavaan te letten. Slechts de voerman van de eerste wagen is zichtbaar; een reusachtige gestalte, gehuld in een zwarte mantel, die de wachters bij de poort ruw toeschreeuwt plaats te maken...

„Dit is de karavaan van heer Baldon, honden! Opzij! " „Die weet waar het op aankomt," mompelt Baldon waarderend. Winonah, wendt zich met een gevoel van walging af. „Het einde," hamert het door haar hoofd, „het einde, het einde! O, Eric, waar ben je gebleven...! ? "

„Nu Lauri? " valt Baldon zegevierend uit, „*ik* heb mijn deel van mijn overeenkomst gehouden. Wordt het geen tijd dat jij je toestemming geeft..." Maar de Magiër schudt het hoofd. „Ik wil eerst zekerheid hebben," zegt hij nors. „Toon mij uw goud en u zult van mij geen hinder ondervinden. Maar niet eerder! " Schouderophalend treedt Baldon op de voorste wagen toe. „Hee daar," richt hij zich hooghartig tot de voerman in de zwarte mantel, wiens gezicht door een wijde kap aan het oog onttrokken wordt. „Haal een kist met goud uit de wagen en breek die open! "

‚Het spijt me," mompelt de voerman nors. „Ik mag niet aan de lading komen zonder toestemming van de leider van deze karavaan." Hij werpt een snelle blik over zijn schouder, naar de andere wagens die nu achter elkaar het binnenplein zijn opgereden en die nu in een halve cirkel de krijgers omringen. Zijn hand schuift langzaam onder zijn mantel. „Ik bewonder je gehoorzaamheid," zegt Baldon spottend. „Het zij zo. Haal Leighard, mijn krijgsaanvoerder." Tot zijn verbazing schudt de voerman opnieuw het hoofd. „Ik vrees dat dit onmogelijk is, heer Baldon," klinkt dezelfde zachte stem, nu echter met een vreemde ondertoon van dreiging, die de roofridder plotseling vrees aanjaagt. „Voor zover ik weet is niemand bij machte Leighard levend voor u te brengen. Maar ...." en hier staat de reusachtige voerman langzaam op, „...misschien kan *ik* je helpen, Baldon! "

Met een sprong komt hij van de wagen. Zijn bewegingen zijn razend snel. Nog voor zijn voeten de grond bereiken, heeft hij reeds zijn lange zwaard getrokken. Tegelijkertijd valt zijn wijde pij. Met een gil van schrik deinst de roofridder achteruit. Want daar, met getrokken zwaard, terwijl de woede in zijn ogen vlamt, staat.... „Eric....! " hijgt Baldon ontzet. „Eric de Noorman...! "

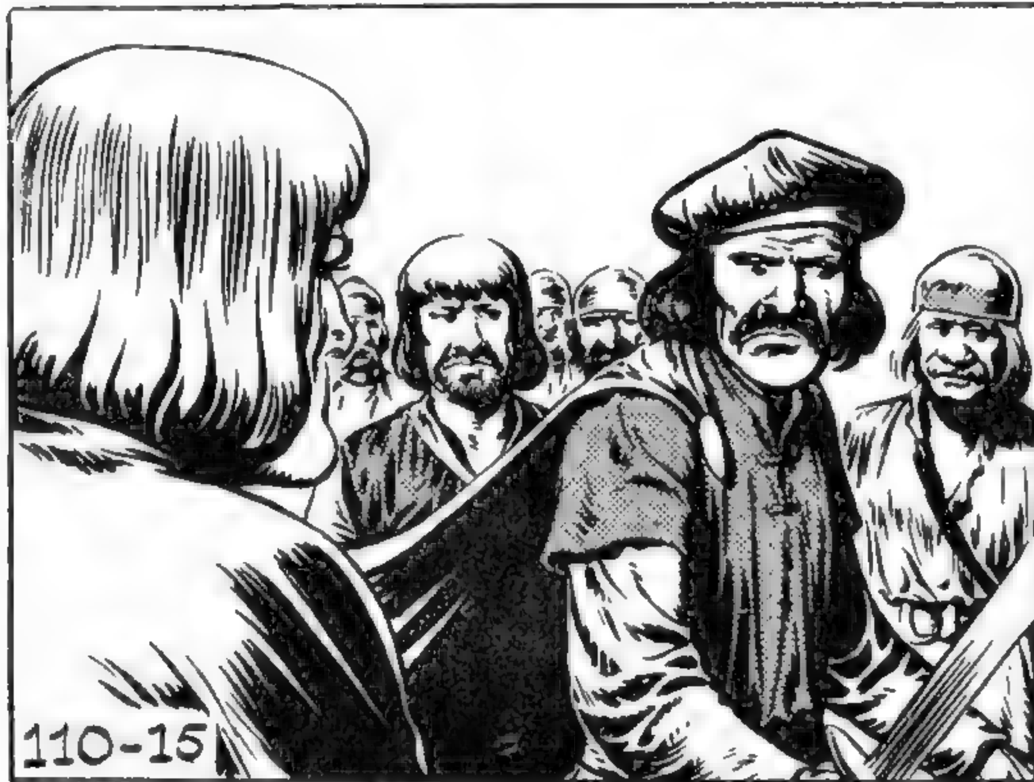

Sprakeloos wankelt Baldon achteruit, dan hervindt hij zijn bezinning. „Grijpt hem, mannen! " gilt hij de achter hem staande krijgers toe. „Laat hem niet ontsnappen! Sla hem neer! Dood die hond! " De verbijsterde krijgers zijn echter te zeer uit het veld geslagen om het bevel zonder meer te volgen. „Laat je zwaarden zitten! " bijt Eric hen toe. „Soldij! Goud! Welaan, dat kun je krijgen! Méér dan je soldij bedraagt! Maar alleen wanneer je mij, je rechtmatige vorst, trouw zweert! " „Hij liegt.." schreeuwt Baldon. „Vertrouw hem niet! Neer met hem en het goud is voor jullie! "
Het volgende ogenblik snakt hij naar adem. Van alle zijden springen met katachtige lenigheid mannen te voorschijn, hun zwaarden in de vuist, de ogen strak op de Noorman gericht. „Afmaken? " vraagt de Lynx grimmig. „Ik geef je nog een kans! " dondert Erics stem de krijgers tegen. „Kies wat je hebben wilt: goud en vrijheid... of de zwaarden van mijn mannen! "
Baldon ziet dat de kansen zich keren. Wanhopig rukt hij zijn wapen te voorschijn. „Val aan! " gilt hij, door angst en woede verblind. Een kreet achter hem doet hem echter zwijgen. „Leve koning Eric! " schreeuwt een der krijgers, naar voren springend. „Leve koning Eric! " Zijn uitroep wordt door de anderen overgenomen. „Dood aan Baldon! " Grauw van angst deinst de roofridder terug. Zijn kleine oogjes flitsen schichtig over de vele geheven zwaarden. Baldon voelt zich als de rat, die in de laatste, onontkoombare hoek gedreven is...

Het gaat alles zo snel dat Winonah en Lauri nauwelijks kunnen volgen wat er gebeurt. Van alle zijden storten de krijgers zich op Baldon. Zijn zwaard wordt hem ontrukt. De haat en de opwinding van de mannen ontladen zich op de man die hen reeds zo lang heeft dwars gezeten. „De dood voor Baldon! " klinkt het van alle kanten. Tevergeefs tracht de roofridder weg te komen. Zij dringen op hem aan.
„Halt! weg die zwaarden! " Erics stem klinkt boven het geschreeuw uit. Het rumoer verstomt. „Zo zien wij elkaar dan terug, Baldon! " zegt de Noorman rustig, terwijl hij op zijn oude vijand toekomt. „Over de hele wereld heb ik je achtervolgt! Hier, op de binnenplaats van mijn eigen burcht, zal de laatste beslissing vallen! " „Genade," hijgt Baldon. „Genade..."
„Genade? Heeft de bemanning van de jonk, waarmee wij uit China terugkeerden, genade gekregen? (1) De verspieders, die je burcht binnendrongen? Winonah? Erwin? Hoe durf je dat woord nog uitspreken? ! "
Dreigend komt de Noorman op Baldon toe. „Vaak heb ik gehoopt dat jij je beteren zou. Vaak heb ik je de kans gegeven opnieuw te beginnen. Die kans is nu voorbij! Je zult sterven, Baldon! Maar niet door een eerlijk zwaard. Herinner jij je nog wat ik je beloofde toen we uit China vertrokken? Welnu, dat zal gebeuren! Een rechtbank zal je veroordelen tot de enige straf die er voor verraders als jij bestaat: de dood door de strop....! "

1. Lees: *Storm over China.*

Na Erics woorden valt er een dodelijke stilte. Behoedzaam gaat Baldon achteruit. Hij voelt dat hij niets meer te verwachten heeft. Maar hij probeert tijd te winnen. Tijd, die voor hem leven betekent... „Ik ben een yarl," zegt hij scherp. „Jij kunt mij niet zonder meer terechtstellen als een verachtelijke slaaf. Ik heb een ander voorstel." Snel grist hij zijn zwaard van de grond. „Laat de wapenen tussen ons beslissen, Eric! Toon je moed! " „Ik zei al dat jij niet door een eerlijk zwaard gedood zult worden, Baldon," antwoordt de Noorman snijdend. „Ik vecht niet met eerlozen. Je weet wat je wacht....! " Langzaam, als totaal ontmoedigd, laat Baldon het hoofd hangen. Maar onder de wenkbrauwen schieten zijn ogen over de hem omringende mannen, zoekend naar een uitweg; een kans... „In dat geval blijft er mij niets anders over dan mij in uw handen te stellen," mompelt hij, en wendt zich om, als wil hij zijn zwaard overreiken aan de boer die achter hem staat. Argeloos steekt deze de hand uit. Maar met een felle beweging slaat de rover plotseling toe. De boer slaakt een schorre kreet en zakt in elkaar. Nog voor zijn lichaam de grond raakt, heeft Baldon zijn uitzwaai voltooid en twee andere mannen vallen neer. Een wild geschreeuw stijgt op onder de mannen. Razend van drift stormen zij vooruit. Ook Eric springt toe. Maar de rover heeft zijn kansen berekend. Van de verwarring gebruik makend weet hij, als een waanzinnige om zich heen maaiend, een paard te bereiken dat niet ver van de slotpoort staat. Hij weet dat hij niets meer te verliezen heeft. Wild slingert hij zich in het zadel en stormt naar de openstaande poort.

Schril schreeuwend jaagt Baldon zijn rijdier voort. Enkele krijgers springen toe om hem tegen te houden, maar de angst doet de schurk ieder gevaar vergeten en verleent zijn slagen reuzenkracht. Krijgers vallen neer eer zij hem enig letsel kunnen toebrengen. Dan daveren de hoeven van zijn paard de slotbrug over. „Baldon! Blijf staan! " Het bevel van de Noorman klinkt luid. Razend snel rukt hij zijn boog te voorschijn en spant de pees. Baldons verhitte geest onderschat ieder gevaar. Voor hem ligt de vrijheid, dat is het enige dat voor hem telt... „Voor de laatste maal, Baldon! Halt! " Erics stem is vast. De hand die de pijl richt, trilt niet het minst. De Noorman weet dat hij zijn doodsvijand nu niet meer zal laten ontkomen. De maat is vol. Als een laatste zwijgende aanklacht liggen de gestalten van zijn drie getrouwen achter hem, geveld onder de onverhoedse slagen van de roofridder. De boogpees schiet los. De pijl snort vooruit...

Eén snijdende kreet. Midden in zijn ren is het of een onzichtbare hand Baldon plotseling terzijde werpt. Krampachtig heft hij de armen. En terwijl zijn zwarte mantel wijd uitwaait, stort de rover zijdelings uit het zadel en tuimelt neer van de slotbrug. Wanneer de Noorman het midden van de brug bereikt, is een hevige beweging in de gracht het enige dat hij nog ziet. „Zo sterft een verrader," mompelt hij zacht. „Een pijl in zijn rug en begraven in het zwarte water. Een leven zonder eer, een dood zonder grootheid. De goden kennen rechtvaardigheid....! "

In gedachten verzonken staat Eric op de slotbrug starend naar de plaats waar Baldon verdwenen is. Zo moet dus het einde zijn; het einde van zijn jarenlange zwerftocht door de gehele wereld. Voor zijn geestesoog verschijnen de vage gestalten van al degenen die in die jaren aan zijn zijde hebben gestaan. De mannen met wie hij uitvoer naar Goudland (1): Halsa; zijn vrienden in China. En van al degenen is hij de enige die het einde van de lange strijd tegen Baldon beleeft. Een vreemde melancholie maakt zich een ogenblik van hem meester. De bloedschuld van al zijn oude bondgenoten is voldaan, maar wegen al die levens, al die vriendschappen op tegen het leven van die ene man, die hier, op deze slotbrug zijn einde vond?
De mannen wijken zwijgend uiteen als hij terugkeert. Zij eerbiedigen de ernst van hun aanvoerder, zoals slechts zij dat kunnen, die dagen achtereen aan zijn zijde hebben gestreden en hem hebben leren hoogachten. Dan valt Erics blik op het vrouwenfiguurtje, dat geleund tegen de muur op hem wacht. Winonah's ogen stralen hem tegemoet. En terwijl hij op haar toeloopt en haar zwijgend in de armen neemt, beseft de Noorman dat zijn strijd niet tevergeefs is geweest. Zij die hij het meest van allen lief heeft, is behouden... Winonah voelt instinctief wat haar echtgenoot bezighoudt. „Het is voorbij, Eric," mompelt ze zacht. „Wij kunnen alles vergeten. Een heel nieuw begin ligt voor ons. Jij .... en ik .... en Erwin..."
Haar ogen zoeken onwillekeurig de jongen, die zij zojuist nog lachend uit een der wagens heeft zien springen. Doch plotseling trekt een dodelijke bleekheid over haar fijnbesneden gezichtje en, zich wanhopig aan Eric vastklampend, hijgt ze: „Erwin! Erwin! O, Eric, onze zoon! Hij is verloren....! "

1. Lees: *Het goud der Ozmecs.*

Daar, uit de poort, komt Lauri gereden. In zijn armen houdt hij de kleine Erwin. Woedend grijpt Eric het ros bij de teugels. „Laat mijn zoon los! " gebiedt hij. „Hoe waag je het, verslagen als je bent, nu nog de hand aan Erwin te slaan! ? " Een spottend lachje glijdt over het gezicht van de Magiër. „Ik houd mij aan de afspraak die ik met zijn moeder maakte," antwoordt hij onverschillig. „Het kind zou mij op zijn zevende jaar toekomen, indien u niet binnen twee jaar met een scheepslading goud terugkeerde. Welnu, vandaag is uw zoon zeven jaar geworden! "

Een brandende woede maakt zich van Eric meester. Hij weet dat een dergelijke afspraak nimmer is gemaakt. Maar als hij naar zijn wapen grijpt, herinnert hij zich plotseling dat de Magiër over een onoverwinnelijk zwaard beschikt. Strijden heeft geen zin. Zijn lippen knijpen zich samen. „Ik betwist uw aanspraken op mijn kind. Die afspraak is nimmer op deze voorwaarde aangegaan." „En wie bewijst dat? " vraagt Lauri listig. „Voor zover ik mij kan herinneren waren er geen getuigen. Het is uw woord tegen het mijne." „Laat dan een rechtsgeding beslissen wie van ons beiden gelijk heeft," zegt Eric langzaam. Hij beseft dat alleen scherp overleg zijn zoon nog kan redden. Ongemerkt gaat zijn hand naar zijn zak, en tast naar het amulet dat hij steeds met zich mee heeft gedragen. „Wie zal mij tot een rechtsgeding dwingen? " grijnst Lauri.

„*Ik*....! " Plotseling is er een zwarte vorm naast Eric zichtbaar geworden. Lauri deinst achteruit. Angst komt in zijn ogen. „*Orl,*" hijgt hij. „Ik vervul uw wens, koning Eric! " klinkt de scherpe stem van de Dvergar. „Ik betwijfel Lauri's rechten. Laat de waarheid uitspraak doen....! "

In de grote zaal van de burcht vindt de volgende dag de rechtzitting plaats. Schamper heeft Lauri Eric gevraagd wie als rechter op zal treden. Maar ook dáárop is de Noorman voorbereid. De Vala, de vreemde vrouw uit de wouden, die de draden van het lot spint op haar spinnewiel, vraagt hij om een uitspraak te doen. En als de partijen de volgende dag de zaal binnentreden, vinden zij de witte gestalte reeds zittend in de koningszetel. Zwijgend nemen zij hun plaatsen in. Dan komt de Lynx der Wouden, door Eric in zijn oude waardigheid van yarl hersteld, naar voren.

„Jaren geleden bewees Lauri heer Eric een dienst. In ruil daarvoor stelde hij enige eisen. Indien deze onrechtvaardig worden bevonden, staat zijn schuld dan vast, Vala? " „Wellicht. Laat mij eerst weten welke die eisen waren," antwoordt de zachte vrouwenstem. Zij wenkt de Magiër nader. „In ruil voor mijn hulp kwamen wij overeen dat heer Eric een scheepslading goud voor mij zou halen uit Goudland. Daarvoor kreeg hij een termijn van twee jaar." „En indien hij deze termijn overschreed? " vraagt de Vala. „Dan zou zijn eerstgeboren zoon mij toekomen." „Ik zou graag een vraag stellen," wendt de Dvergar zich tot Lauri. „Hoe luidde die afspraak precies, heer Magiër? " „Indien Eric niet binnen twee jaar met het goud terugkeerde, zou Erwin mij zeven jaar later toekomen." „Dus zeven jaar na het vertrek van Eric? " „Ja." „Die afspraak kan onmogelijk gemaakt zijn," zegt de Dvergar snijdend. „Althans niet door de koning. Want op het ogenblik dat de Noorman vertrok, was hij volkomen onkundig van het feit dat hij enige maanden later een zoon zou krijgen. Het was hem dus in ieder geval onmogelijk de termijn zo scherp vast te stellen! Gij liegt Lauri..."

„Dat is woordenspel," zegt Lauri. „Deze man beloofde mij zijn eerstgeborene indien hij er niet in slaagde mijn opdracht uit te voeren. Niemand anders dan ik zelf kan dus beslissen of die opdracht naar mijn zin is volbracht."

Weer valt de kleine Dvergarvorst scherp in. „Dwaasheid! Indien wij dat beginsel aannamen zou er nimmer van recht sprake kunnen zijn! Zo stelt ge uzelve boven de wet, heer Lauri! Misschien zonder het zelf te beseffen hebt ge hiermede uzelf blootgesteld. Niemand anders dan gijzelf hebt te beslissen, zegt ge. Maar eerst hebt ge toegestemd in een rechtzitting, die zou uitmaken wie gelijk heeft. Wat ge met de ene hand geeft, neemt ge met de andere terug. Laat mij de zaak anders inkleden. Wie stelde de voorwaarde dat ge naar Goudland moest gaan om daar een scheepslading van het kostbare metaal te roven? "

„Hij! " Eric wijst naar Lauri. „O, wijze vrouw," gaat Orl zacht verder. „Zoals wij weten dat de vogel, die wij eenmaal op de kuikens neer zien duiken, een kiekendief is, zo weten wij immers ook dat degene, die eenmaal de grote wet van rechtschapenheid overtreedt, altijd weer tot roof, leugen en bedrog terug zal keren! Is hier dan nog verder bewijs nodig? "

Peinzend kijkt de wijze vrouw voor zich uit. „U legt de beslissing in mijn handen? " vraagt ze dan. Lauri doet driftig een stap vooruit. „Er is geen beslissing nodig. Het recht is mijn! Erwin komt mij toe! "

„En gij, heer Eric? " „Ik heb altijd in rechtvaardigheid geloofd," zegt zijn heldere stem. „Steeds heb ik daarvoor gestreden. Laat nu dan ook de rechtvaardigheid beslissen! Doe uw uitspraak. Ik zal mij er bij neerleggen.... hoe zij ook moge zijn! "

ERIC DE NOORMAN

DEEL X

2. De zwarte ruiter

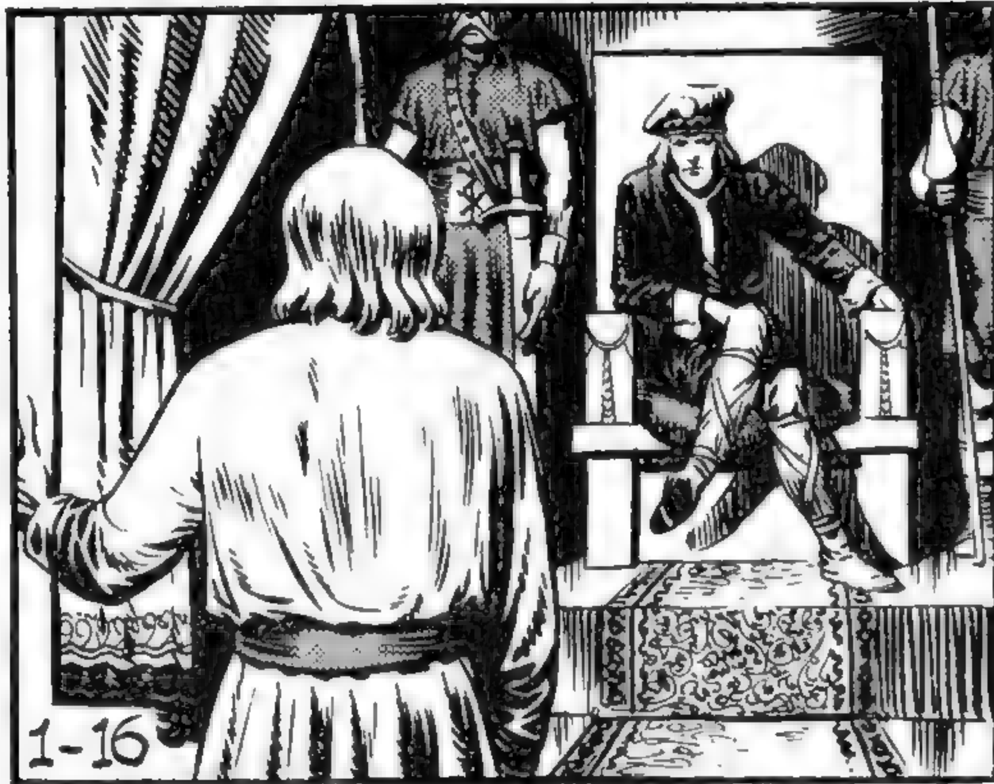

„Die laatste antwoorden op mijn vraag zijn mij een bewijs," zegt de Vala. „Ik dank Orl voor zijn scherpe verduidelijking, maar uw woorden geven de doorslag, heer Eric. Slechts iemand die zelf rechtvaardig en trouw is, die overtuigd is van het goed recht van zijn zaak, kan alles op een rechtvaardige beslissing laten aankomen en om deze reden wantrouwt Lauri, wetend dat hij ongelijk heeft, de wet en wil geen rechten eerbiedigen. Ik stel u in het gelijk, heer Eric! "
Een daverend gejuich gaat op onder de aanwezigen. Maar nog eenmaal gebaart de Vala om stilte. „De kleine Erwin wordt aan zijn ouders toegewezen en u, Lauri, veroordeel ik tot eeuwige verbanning. Orl, u wiens ogen in de duisternis zien en die over machten beschikt welke de Magiër overtreffen, wilt u erop toezien dat dit bevel ten scherpste wordt nagekomen? " De kleine vorst der Dvergars knikt zwijgend. Met een enkel gebaar beveelt hij de sidderende Lauri met hem mee te komen en samen gaan zij heen.

Op hetzelfde ogenblik slaat Winonah haar armen om Erics hals. „O, Eric, nu is alles in orde..." Stevig houdt de Noorman haar tegen zich aangedrukt en Erwin, die achter hen staat, kan een kreet niet onderdrukken, maar Pum-Pum duwt hem achteruit: „Jij hier te jong voor zijn," zegt hij streng, „jij nog geen snor, Pum-Pum wel. Daarom Pum-Pum begrijpt vader en moeder blij. Stil! " Maar de jongen rukt zich los en rent opgewonden op Eric toe. De Noorman vangt hem op in zijn sterke armen en houdt hem lachend omhoog. Van alle zijden dringen zijn getrouwen naar voren en juichen hem toe. Zijn vrouw en zijn kind zijn bij hem, zijn vrienden..... Eric de Noorman is weer thuis!

Nu hij de macht over zijn rijk herwonnen heeft, breekt voor Eric een tijd van werken aan. In de dagen van de magiër was rechtvaardigheid onbekend geweest. Nu komen daar grote veranderingen in. De Noorman geeft zelf het voorbeeld door elke week aan zijn hof een open rechtzitting te houden, waar iedereen uit het volk komen kan om klachten en wensen te uiten. Zo hoort hij het eerst van de zwarte ruiter.

Een arme boer komt hem stotterend vragen of hij een onderzoek wil instellen in het oostelijk deel van het rijk. Er heerst onrust. Eric belooft het minzaam. Onrust is iets dat ook in andere delen van zijn rijk voorkomt. Het gebruikelijke onderzoek door enkele vertrouwde dienaren zal wel voldoende zijn. Hij weet dat het gebied toebehoort aan Agar, een oude vriend van zijn vader Wogram. Als de boer vertrokken is, verschijnt de volgende bezoeker. Eric kan een lichte glimlach niet onderdrukken. Het is een jonge, ijdele knaap, die zich tevergeefs een voorkomen van gewichtigheid zoekt te geven. Het zal wel het gebruikelijke verzoek om een of ander hoog ambt worden, dat dit soort figuren altijd indient.

„Heer," begint de fatterige verschijning, na met een sierlijk gebaar zijn mantel te hebben teruggeslagen, „tot mijn leedwezen moet ik mij komen beklagen over de toestanden in het gebied van heer Agar." Ditmaal spitst Eric de oren. Tweemaal dezelfde klacht achter elkaar? Dat kan geen toeval zijn!

„Ik wens met klém mijn ongenoegen uit te spreken! Verleden week was ik gedwongen een reis door dit gebied te maken. Wie schetst mijn verbijstering toen ik onverhoeds en op de meest lompe wijze werd ó-vér-vál-lén! Men ontnam mij mijn zwaard en dwong mij, onder zeer onheuse bejegeningen, de belofte af, dat ik een boodschap zou overbrengen. Natuurlijk verzette ik me als een held..."
„Natuurlijk," mompelt Eric, „voor wie was die boodschap bestemd?" „Voor u!" Eric kijkt hem verbaasd aan. „Ik moest de boodschap letterlijk overbrengen. Bij voorbaat dus vergeving voor de ... eh ... oneerbiedige taal. Hier komt zij!" Hij kucht. „Zeg koning Eric, dat er hier in het Oosten vreemde dingen broeien. Vraag hem of hij ooit gehoord heeft van de Zwarte Ruiter! En zo niet, waarom hij dan op zijn ahem luie kussen blijft zitten in plaats van zelf te zien wat er in zijn rijk omgaat."
Een ogenblik weet Eric niet wat hij zeggen moet. „Kent gij de naam van de afzender?" vraagt hij dan kalm. De edeling maakt een verontschuldigend handgebaar. „Die mocht ik u noemen. Doch, nogmaals, duidt het mij niet euvel het is geen naam die een edelman zou wagen te dragen. Letterlijk beval hij mij u te zeggen: En als die koning van je soms mijn naam vraagt, kun je zeggen dat je gezonden werd door *Yark de Stijfhoofdige*! ..."

Na de jonge edeling te hebben weggezonden, zit Eric geruime tijd peinzend voor zich uit te kijken. Wie is deze Yark de Stijfhoofdige, dat hij hem zulk een uitdagende boodschap liet toekomen? En wat is er gaande in Agars gebied? Die vragen blijven hem bezighouden, als hij zich naar de kamer van Winonah begeeft. Als ze de vastbesloten trek op het gezicht van haar echtgenoot ziet, trekt er een glimlach om haar lippen.

„Ik weet 't al," zegt ze. „Er is iets dat je bezighoudt. Je wil er zeker weer op uit? " „Ja, ik geloof dat het nodig is om eens een onderzoek in het Oosten in te stellen. Het zal niet lang duren." „Hoeveel man neem je mee? " „Niemand," antwoordt Eric grimmig. „Dit betreft een erezaak! "

Een uur later verlaat hij zijn burcht en drijft zijn paard in oostelijke richting door de eindeloze wouden van zijn rijk. Hier voelt hij een weldadige rust over zich komen. De tocht duurt verscheidene dagen, maar als hij tegen de avond eindelijk de grens van Agars gebied bereikt, voelt hij zich frisser dan ooit. Hij leidt zijn paard een eindweegs de struiken in, op zoek naar een geschikte kampeerplaats. Juist als hij zich uit het zadel wil slingeren, klinkt er een zacht gekraak achter hem.

„Handen omhoog," beveelt een zachte stem. Tussen de bomen is onhoorbaar als een schim, plotseling een ruiter opgedoken. Een enorme wolfshond staat naast hem, en zowel het dier als de pijl, welke de gemaskerde op hem richt, doen Eric beseffen dat hij maar beter dit bevel kan opvolgen.

Langzaam heft Eric zijn handen op terwijl hij geen oog aflaat van de gemaskerde vreemdeling. Deze drijft zijn rijdier iets dichter naar hem toe. „Hoe luidt uw naam! Wat zoekt ge hier in dit gebied? "
Een ogenblik aarzelt Eric. „Ik heet Lief," antwoordt hij dan gemelijk, „en ik ben op weg naar de burcht van Ágar. Wie ben jij, en wat wil je van me? " „Maak met je linkerhand je zwaardriem los," gebiedt zijn aanvaller zonder op zijn vraag in te gaan. Als Erics wapen met een plof op het mos is gevallen, vervolgt hij: „Gooi me nu je geldbuidel toe! Ik heb weinig medelijden met mensen van jouw slag! "
Er zit niets anders op dan te gehoorzamen. Eric overweegt nog even om zijn aanvaller razend snel te bespringen, maar deze schijnt zijn voornemen te raden, want hij laat zijn paard terugstappen en zegt dringend: „Zoiets zou ik niet proberen! Dat zou je het leven kosten! Thor! ! "
De enorme wolfshond springt naar voren. Zijn tanden vatten de beurs. Met een poot over het zwaard blijft hij de Noorman loerend aankijken. Eén bevel van zijn meester zou voldoende zijn om hem te laten aanvallen. Eric is geen dwaas. Zijn spieren ontspannen zich.
„Zo is het beter," zegt de tengere gestalte in het zwart spottend. „Je kunt gaan! Maar als je soms van plan bent domheden uit te halen, hou dan in gedachten dat mijn pijl op je rug gericht blijft tot je gindse bosrand bereikt hebt! "

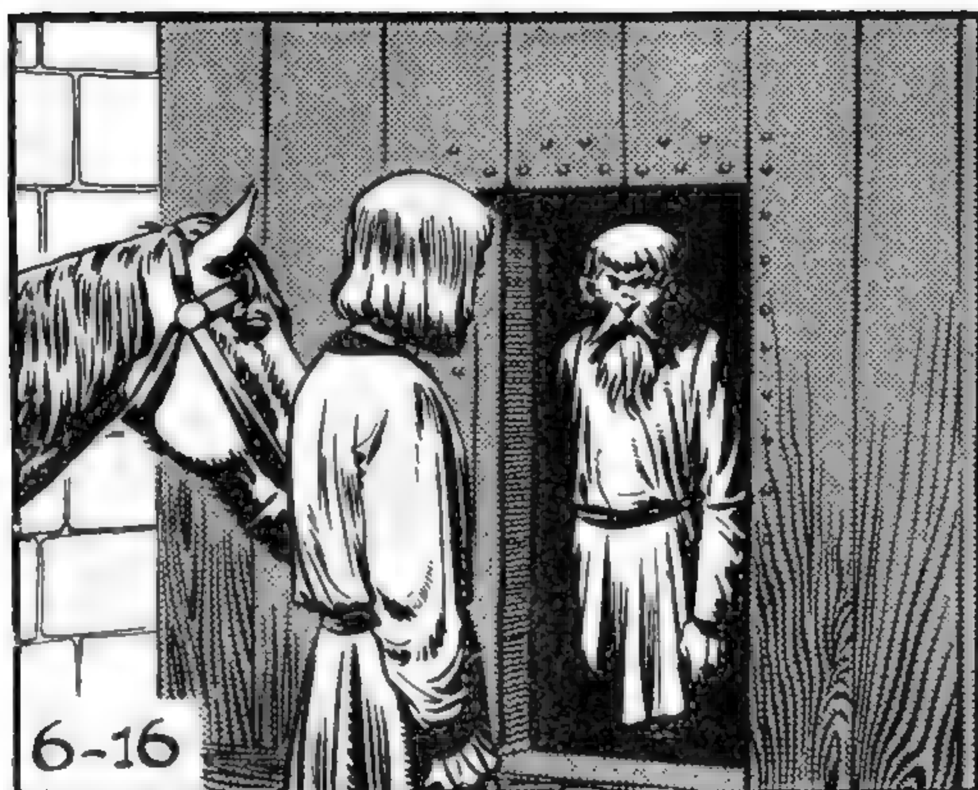

Zodra Eric de bosrand bereikt, wendt hij zich bliksemsnel om. Maar waar een ogenblik geleden nog het paard, de boogschutter en de wolfshond stonden, is nu niets anders dan de roerloos zwarte achtergrond der dennen. Het lijkt of de nacht hen heeft opgeslokt. „Wie die Yark de Stijfhoofdige ook mag zijn," mompelt Eric verbitterd, „hij had in ieder geval recht van spreken toen hij me op deze zwarte ruiter opmerkzaam maakte. Hij kon wel eens gelijk hebben."

Scherp mensenkenner als hij is, heeft hij het gevoel dat deze aanvaller méér is dan een gewone struikrover. De overval was met een koelbloedigheid en vastheid uitgevoerd, die dat soort lieden meestal missen. „Maar wij zijn nog niet klaar met elkander, onbekende vriend," fluistert de Noorman. „Dit betaal je me wel terug! Ik begin er nu aardigheid in te krijgen! "

Een ogenblik overweegt hij wat hem te doen staat. Te trachten het spoor van de Zwarte Ruiter te volgen, in de duisternis en ongewapend, is volkomen zinloos. Beter is het zich eerst opnieuw te bewapenen alvorens zich in het spoor van de Zwarte Ruiter vast te bijten! „En er is één, die me daarbij graag helpen zal! " denkt de Noorman, zijn paard de sporen gevend. „Agar! "

Maar als hij, na een zware rit, de omtrekken van Agars burcht voor zich ziet opsteken in het eerste ochtendlicht, weet hij nog niet dat de duistere invloed, welke zich over het gehele gebied heeft gelegd, zich ook daarginds heeft laten gelden...

Snel rijdt Eric op de poort toe en klopt. Het duurt geruime tijd eer er een kleine deur wordt opengedaan, waardoor een wachter hem argwanend opneemt. „Wat wenst ge? " gromt de man. Als Eric vertelt, dat hij zijn opwachting bij heer Agar komt maken, schudt de wachter het hoofd. „Ik heb opdracht niemand binnen te laten! Mijn meester houdt niet van bezoekers." „Voor deze bezoeker zal jij je iets meer beleefdheid moeten aanmeten! " bijt Eric hem toe. „Ga! zeg je heer, dat koning Eric voor de poort staat! "
Zijn woorden hebben uitwerking. Nauwelijks vijf minuten later leidt een uiterst eerbiedig dienaar hem in een ruim vertrek. Een rijk geklede figuur rijst haastig op en komt hem glimlachend tegemoet. Eric vindt zijn optreden wat gluiperig. „Koning Eric? " „Dat ben ik, ja." „Wees welkom op deze burcht. Mijn naam luidt Sigurd, Agars halfbroer. Vergeef mij dat mijn mannen u niet vriendelijker ontvingen. Maar ge moet toegeven dat uw eenvoudige dracht ook weinig doet vermoeden ... Ge draagt niet eens een zwaard, zie ik ..." „Ik had een ontmoeting met de Zwarte Ruiter," verklaart Eric kort. „Hij overviel mij onverhoeds. De uitslag ziet ge." Met een zachte kreet springt Sigurd op. „Die ellendeling...! " roept hij uit. „Zelfs u ontzag hij dus niet. Deze man is een gesel voor dit gebied, koning! " „Gij kent hem dus? " „Té goed zelfs. Hij is de oorzaak van het grootste verdriet dat mij ooit ten deel is gevallen..."

„Wat bedoelt ge daarmee? " informeert Eric, nadat Sigurd hem met een handgebaar heeft uitgenodigd plaats te nemen en enkele bekers wijn heeft laten aandragen. De ander staart een ogenblik somber voor zich uit. „Vergun mij een vraag, alvorens op de uwe te antwoorden," zegt hij tenslotte zacht. „Is het voor de Zwarte Ruiter dat ge naar deze streken gereisd zijt? " „Ik hoorde iets van zijn optreden en ging uit om zelf poolshoogte te nemen," knikt Eric. „Wie is hij? Hoe lang geleden dook hij op? "

„Het is enige maanden geleden dat de Zwarte Ruiter voor het eerst toesloeg," antwoordt Sigurd. „Sinds die tijd beleven wij moeilijke dagen. Ik zeg u, er moet zich een duivel van boosaardigheid achter het masker verbergen." „Het is mogelijk." Eric werpt de ander een scherpe blik toe. Zonder zelf te weten waaróm, overvalt hem een vreemd gevoel van afkeer tegen Sigurd.

„Waar is Agar? " vraagt hij, om het pijnlijke stilzwijgen te verbreken. „Ik zou hem gaarne de hand drukken." Sigurd maakt een hulpeloos gebaar. „Helaas," mompelt hij. „Ik vrees dat dit niet mogelijk is. Wilt ge de reden weten van mijn verdriet? Van de grondeloze haat die ik de Zwarte Ruiter toedraag? Agar is dood! Hij was het eerste slachtoffer van de gemaskerde...! "

haasten loopt hij verder, verwachtend dat de twee wel dadelijk terug

Zo onverwachts treft hem deze afschuwelijke tijding, dat Eric een ogenblik roerloos zit. Maar hij herstelt zich snel. „Vertel! ” bijt hij Sigurd toe, terwijl de drift in zijn ogen opvlamt. „Agar was een oude vriend van mijn vader. Ik zal alles doen om zijn dood te wreken! ”
„Ongeveer vier maanden geleden,” begint Sigurd, „begaf ik mij met Agar en diens dochter Astara op jacht. Mijn broer en het meisje reden ver vooruit. Ik maakte een omtrekkende beweging om het wild tussen ons in te krijgen. Wie zal echter mijn ontsteltenis beschrijven toen ik plotseling in de verte een kreet hoorde. Ik joeg naar de plaats waar het geluid vandaan kwam. Daar zag ik Agar met een pijl in het hart op de grond liggen. Ver vooruit ontwaarde ik de zwarte gestalte, die wij nadien zo goed hebben leren kennen. Het leed geen twijfel of hij had Agar neergeschoten en was bij mijn nadering gevlucht.”
„En het meisje? ” „Van haar ontbreekt ieder spoor,” zegt Sigurd zacht. „Ik heb het hele gebied laten afzoeken, maar zonder enige uitslag. Ik vrees dat ook zij het slachtoffer van de Zwarte Ruiter is geworden.”
Er valt een stilte in het vertrek. Eric tracht zijn gedachten te ordenen. Met een ruk richt hij zich eensklaps tot Sigurd. „Kent gij ook een figuur die zich Yark de Stijfhoofdige noemt? ” Jammer genoeg staat hij achter de ander en kan zodoende de geschrokken trek niet zien, welke over Sigurds gezicht schuift. Als deze zich omkeert heeft hij zichzelf alweer onder bedwang. „Een vreemde naam,” mompelt hij. „Nee, die is mij onbekend.”

Nog enkele uren lang spreekt de Noorman met Sigurd, maar deze vertelt hem weinig nieuws.
Ongeduldig rijst hij eindelijk op. „Het lijkt mij het beste, dat ik eens een onderzoek ga instellen. Misschien kan ik het spoor van de Zwarte Ruiter nog terugvinden op de plek waar hij mij gisternacht overviel. En anders stoot ik wellicht op het spoor van Yark de Stijfhoofdige. Dat is een andere raadselachtige figuur die ik graag nader aan de tand wil voelen."
„Gij zijt nog steeds ongewapend," zegt Sigurd vriendelijk. „Vanzelfsprekend kunt ge uit mijn wapenkamer alles kiezen wat ge meent nodig te hebben." Hij leidt Eric daarheen en ziet toe hoe de Noorman zich nauwlettend een zwaard uitzoekt. „Overigens geloof ik niet, dat ge te veel op een ontmoeting met deze Yark moet vertrouwen. Voor zover ik weet is er niemand van die naam in deze streken bekend. Verspil uw tijd niet met een dood spoor. De Zwarte Ruiter zal u toch al genoeg moeite geven."
„Ik weet het niet," mompelt de Noorman peinzend. „Ergens heb ik het gevoel dat deze „Yark de Stijfhoofdige" een sleutelfiguur is. Ik zou hem graag ontmoeten..." Hij haalt zijn schouders op. „Wij zullen zien. Gegroet heer Sigurd! Heb dank voor uw gastvrij onthaal! "
Even later galoppeert hij de slotpoort uit en rijdt in snelle draf de bossen tegemoet. Vanuit een venster staart Sigurd hem na. Pas als de Noorman achter de heuvels verdwenen is, wendt de burchtheer zich om en haast zich in de richting van enkele dienaren, die al op hem staan te wachten. Er is een onrustige blik in zijn ogen.

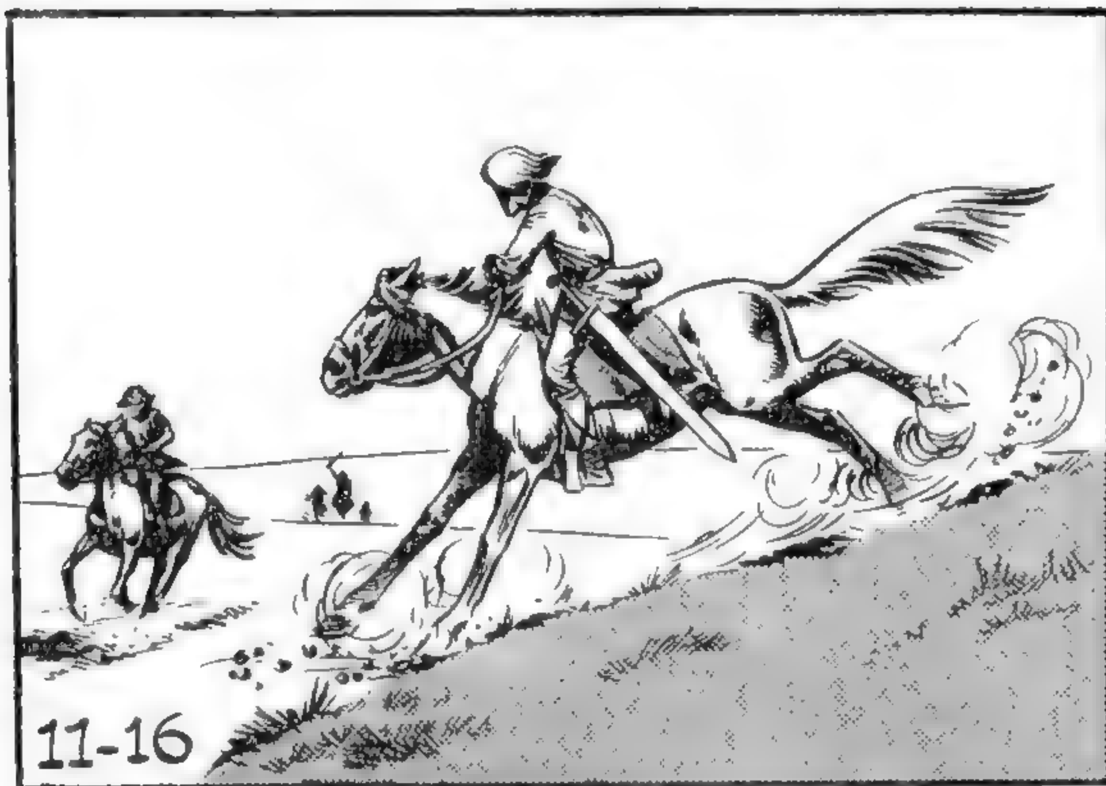

Het kost Eric weinig moeite de plek terug te vinden waar hij de Zwarte Ruiter voor de eerste maal ontmoette. Met een blik in 't rond laat hij zich uit het zadel glijden. De grond is zwaar begroeid, en ochtenddauw flonkert in het gras. Slechts een ervaren spoorzoeker kan hopen, hier nog aanwijzingen te vinden. Het uiterst vage spoor leidt in de richting van het woud. Hier wordt het iets duidelijker, zodat hij het zelfs een tijd lang te paard kan volgen. Maar onder de dichte bomen verliest hij het weer en het duurt lang, eer hij de zwakke afdruk van hondepoten ontdekt. Nu laat hij het spoor niet meer los. Zich diep over de hals van zijn rijdier buigend, volgt hij het tot schemering tussen de bomen het einde van het woud aankondigt. Ondertussen weegt hij de feiten tegen elkaar af. Agar dood! Het meisje Astara verdwenen. Waarheen? Als hij Sigurd moet geloven heeft deze geen wolfshond gezien. Maar de Zwarte Ruiter was er de vorige nacht van vergezeld geweest. En wie is Yark de Stijfhoofdige? Welke rol speelt hij in dit drama?

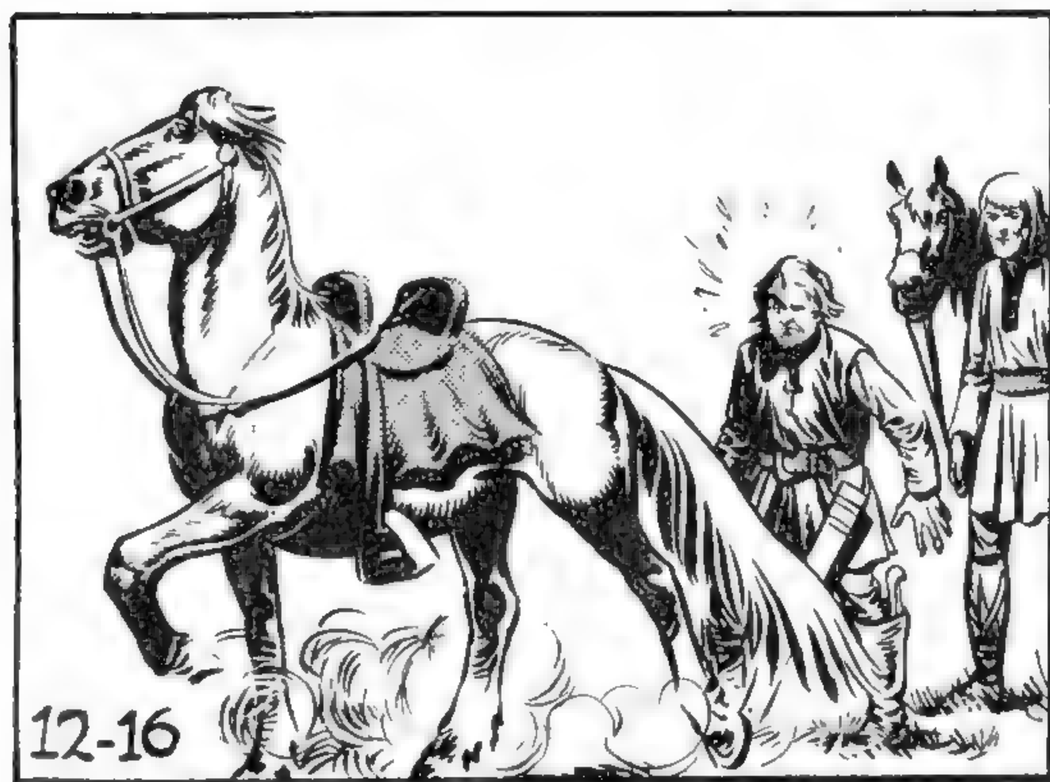
Zozeer is hij in zijn gedachten verdiept, dat hij pas op het laatste ogenblik de kreet hoort, welke vanaf de vlakte tot hem doordringt. Scherp toekijkend ziet hij een kleine ruiter, die nagezeten wordt door enkele anderen ... gekleed in zwarte mantels ...

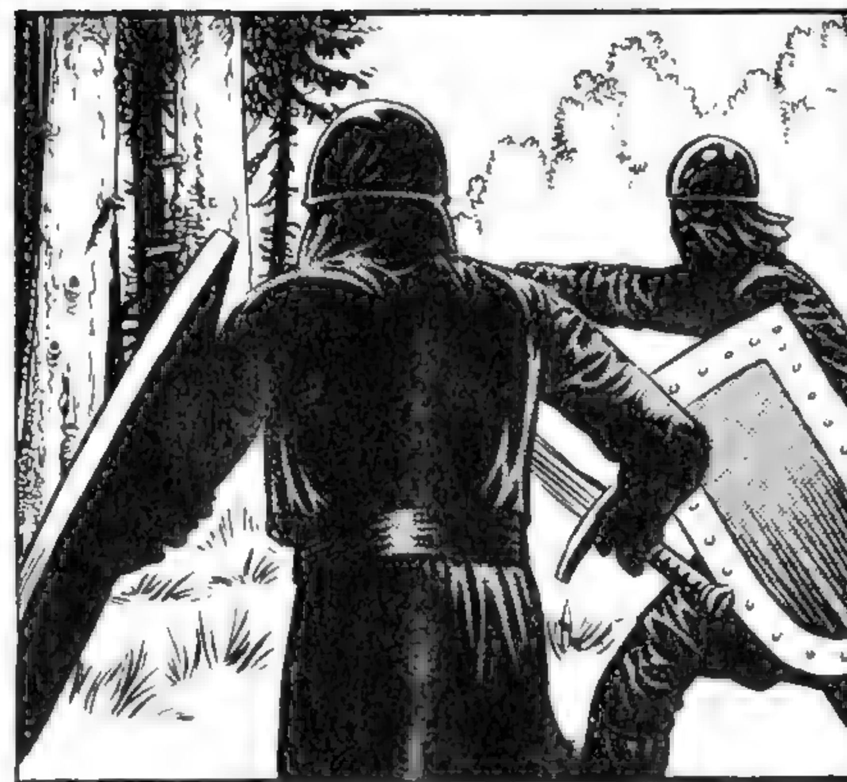

Verrast staart de Noorman naar de achtervolgers van de kleine figuur. Dan geeft hij zijn paard de sporen en stormt de helling af, de vluchteling tegemoet. Hij weet niet wie de man is, maar hij wordt achtervolgd door de Zwarte Ruiter en diens trawanten, en dat is Eric voldoende.
Hij bereikt de ander bij het riviertje, dat de vlakte doorsnijdt. Een uitloper van het woud onttrekt hen voor een ogenblik aan de ogen van de achtervolgers. Als de kleine man de hoefslag van het andere paard naast zich hoort, wendt hij zich met een ruk in het zadel om. Zelden heeft Eric een vreemdsoortiger ruiter ontmoet. Gekleed in een lederen buis, met een enorm, roestig zwaard aan zijn zijde en enige messen in zijn gordel, lijkt hij het meest op een rondzwervende rover. Daarbij beschikt hij slechts over één oog, en de venijnige spot die daarin fonkelt, de besliste trek om de lippen, de driftige beweging waarmee hij zijn haar naar achteren schudt, versterken die indruk nog.
„Wat zoek je hier, jonge snuiter! " vraagt de eenoog scherp. Als Eric hem zijn hulp aanbiedt, werpt hij het hoofd in de nek en lacht spottend. „Hulp? Ha, ha! 't Moet de eerste keer nog worden dat ik hulp nodig heb! Rijd liever een eindje om, jochie. Die zwarte kerels zitten me al meer dan een uur op de hielen en dit wordt een véél te mooi gevecht om door een jonge melkmuil te laten verknoeien. Die knapen denken het op te kunnen nemen tegen *Yark de Stijfhoofdige...!*

Yark de Stijfhoofdige! ! Wel, wel, wel! ! ! Tijd om vragen te stellen krijgt Eric echter niet, want Yark heeft zich uit het zadel geslingerd. Hij geeft het dier een ferme klap op de achterhand. Snuivend draaft het weg in de richting van de bosrand, en verdwijnt tussen de bomen. „Opzij, jochie," snauwt de kleine man Eric toe. „Dan kun je zien hoe een oude ijzervreter als ik zich van die gemaskerde grapjassen ontdoet." Meteen trekt hij zijn reusachtig zwaard en sluipt weg in tegenovergestelde richting.
inmiddels zijn ook de achtervolgers de bosrand genaderd. De aanvoerder houdt zich wat achteraf. Hij luistert scherp.

Uit de richting waar het paard verdwenen is, klinkt het zachte gekraak van takken.
„Vooruit! " gebiedt hij zijn mannen. „Hij houdt zich daar verborgen! " Zij hebben geen aansporing nodig. Met getrokken zwaard rennen de vier gemaskerde gestalten het bos in. Eric begrijpt, dat de toekomst er voor de kleine vechtersbaas niet rooskleurig uitziet en langzaam glijdt zijn hand naar het zwaard...
Maar eensklaps verbreekt een schelle stem de stilte. „Aayayayayayayah...! Klinkt een strijdlustige krijgskreet en meteen stort de kleine gestalte van Yark zich van achter op de zwarte krijgers.

Zo snel komt Yarks aanval, dat de volgelingen van de Zwarte Ruiter nauwelijks tijd vinden zich te herstellen. Zijn reusachtig zwaard schijnt vonken te spatten. Met een wilde kreet dringt hij de eerste gemaskerde achteruit. Bliksemsnel veert het lemmet over het schild, dat zijn tegenstander nog tracht op te heffen. Terwijl de man met een zachte kreet in elkaar zakt, wendt Yark zich reeds met een katachtige lenigheid tot de tweede...

Eric kan een gevoel van bewondering niet bedwingen. Wie deze Yark de Stijfhoofdige ook zijn mag, in ieder geval is hij een zwaardvechter van formaat. De tweede gemaskerde valt nauwelijks enkele seconden na de eerste en bijna gelijktijdig kruist Yark zijn zwaard met de derde man.

Terwijl Yark onder spottende uitroepen ook deze aanhanger van de Zwarte Ruiter hoe langer hoe meer terugdrijft, bemerkt hij niet, dat de laatste man tussen de bomen verschijnt. Hij sluipt achter de kleine man. Reeds flitst zijn zwaard omhoog voor de verraderlijke stoot in de rug. Dan ... „Verdedig je, lafaard! "

Als een losschietende stalen veer springt de Noorman naar voren. De zwarte gestalte wendt zich verschrikt om, juist op tijd om de slag af te weren. Even kletteren hun zwaarden tegen elkaar. Dan laat Eric de sluipmoordenaar in het zand bijten. „Je schijnt zelfs een zwaard vast te kunnen houden," zegt Yark, wiens tegenstander gevlucht is, waarderend. „Dat valt me hard van je mee jochie!"

„Naar je kleding te oordelen ben je van het verwijfde soort," snuift Yark de Stijfhoofdige minachtend, „maar toch moet er ergens pit in je zitten. Wat voer je hier uit? " „Ik wilde u te hulp komen," mompelt Eric eerbiedig. Het idee dat hij door deze oude vechtjas als een jong broekje beschouwd wordt, prikkelt zijn gevoel voor humor. Hij besluit deze rol te blijven spelen. Op die manier heeft hij bovendien de meeste kans om te weten te komen waarom Yark het zo nodig vond om een boodschap naar koning Eric te zenden.
„Zeer erkentelijk voor je hulp," gromt Yark. „Maar we zijn nog niet klaar, jochie. Het spel begint pas. Oho. Die gemaskerde knapen hebben hun trekken thuis gekregen, maar hun aanvoerder, waar is die? Daar denk je niet aan hé? We moeten die Zwarte Ruiter zelf te pakken krijgen."
„Dan zou ik werkelijk niet langer praten," zegt Eric effen. Zijn scherpe ogen hebben allang de figuur ontdekt, die zich in de verte verwijdert. Yark uit een misnoegd gegrom. Hij fluit zijn paard en slingert zich in het zadel. „Jij praat te veel! Toon wat je waard bent. Kom mee! Achter die Zwarte Ruiter aan! " Zonder Eric nog een blik te gunnen, drukt hij de sporen in de zijden van het grote paard en stormt weg. Eric volgt hem lachend. Hij begin deze Yark de Stijfhoofdige te mogen ...

Eric heeft Yark snel ingehaald. Deze werpt hem een onderzoekende blik toe. „Hoe heet je eigenlijk, jochie? " „Men noemt mij Eric," zegt de Noorman. Yark maakt een minachtend gebaar. „Pruts naam! Iets voor 'n niksnut! " gromt hij misprijzend. „Die halfbakken koning heet ook zo! " „Je schijnt daar iets op tegen te hebben," zegt Eric. „Ken je hem? "

„Ik ga niet om met koningen," snuift Yark driftig. „Ik ben een zwerver en de wouden zijn mij genoeg. Maar dat die Eric dit land maar aan de willekeur van de Zwarte Ruiter overlaat, ergert mij! Ik heb hem een boodschap gestuurd, maar dacht je dat hij komt kijken hoe het er hier uitziet? Ho maar! Dat kun je van koningen verwachten! Maar vertel me liever wat jij in dit land komt zoeken, jochie! "

„Ik wil de Zwarte Ruiter ontmaskeren." Yark schiet in een onbedaarlijke lach. „Ho, ho! Hoor zo'n melkmuil! Ik loer al meer dan drie maanden op die ellendeling! Steeds weer weet hij me door de vingers te glippen. En nu wil jij...! Ha, ha! Ik zal je voor je eigen bestwil bij me moeten houden! Anders vinden ze je op een ochtend met een pijl van de Zwarte Ruiter in de rug, jochie! "

Eric staart scherp voor zich uit, de Zwarte Ruiter geen ogenblik uit het oog verliezend. „Je schijnt erg op hem gebeten te zijn. Waarom? "

„Dat is een stomme vraag," roept Yark verontwaardigd uit. „Maar ik wil het je wel uitleggen..."

„Eén ding staat vast," zegt de kleine man grimmig. „Sigurd mag ik niet! De lasten, die hij oplegt, zijn te zwaar voor dit arme volk hier! " „Ken jij Sigurd? " vraagt Eric belangstellend. „Wat is kennen? " gromt Yark. „Ik weet dat hij streng is! Maar nu er nog een Zwarte Ruiter bij komt, weet de bevolking helemáál niet meer waar ze van leven moet. Daarom ben ik vastbesloten om die gemaskerde de nagels te knippen. Zolang hij mij niet uit de weg ruimt, zal hij Yark de Stijfhoofdige op zijn spoor vinden."

Een warm gevoel voor de kleine man stijgt in Eric op. Zo ruw en onbehouwen deze Yark is, zo eerlijk en rechtschapen is hij ook. Een kreet van zijn tochtgenoot doet de Noorman zijn aandacht weer op de achtervolging richten. Steeds meer zijn zij op de Zwarte Ruiter ingelopen. Deze bemerkt dat hij niet voor kan blijven en drijft zijn vermoeid paard een zijweg op. In de verte ligt een herberg met een verzameling armzalige hutten. Yark en de Noorman zetten hun rijdieren tot het uiterste aan. Wanhopig wendt de ruiter zijn hoofd om, teneinde de afstand te meten, onderwijl onbarmhartig op zijn paard losranselend. Het dier stoot een scherp gehinnik uit en steigert. Blijkbaar glijden zijn benen uit op de modderige weg, want het volgend ogenblik valt het.

De Zwarte Ruiter wacht zijn achtervolgers niet af. Hoewel nog duizelig van de val, strompelt hij overeind en vlucht naar de hutten. Hij heeft slechts een kleine voorsprong, maar voldoende om tussen de schamele boerenwoningen te verdwijnen eer Yark en de Noorman bij hem zijn. Als zij het midden van het gehucht bereiken, is er geen spoor meer van hem te bekennen. Hier en daar loeren de bewoners angstig naar hen vanachter steels geopende deuren.

„Als we verstandig zijn, rijdt één van ons om en nadert van de andere kant," zegt Eric. „Op die manier krijgt hij geen kans de bosrand weer te bereiken."

„Waanzin!" schreeuwt Yark driftig. „Hij kan niet ver zijn! Hem na!" Hij laat zich woedend uit het zadel glijden. „Hij kan me niet meer ontkomen!" „Ik hoop het," mompelt de Noorman sarcastisch. „Maar ik vertrouw het niet, Yark. Het is me hier te stil..." Zijn instinct, gescherpt door ontelbare gevechten, waarschuwt hem. Onderzoekend flitst zijn scherpe blik over de huizen.

„Yark! ! !" Zijn waarschuwing komt juist op tijd. Met een ruk wendt de kleine man het hoofd. Uit een smalle doorgang tussen twee hutten springen plotseling enige kerels te voorschijn. En de wapens die zij zwaaien spreken een duidelijke taal...

Met de waarschuwing van de Noorman nog klinkend in zijn oren, rukt Yark de Stijfhoofdige zijn zwaard uit de schede. De aanval komt zo onverwachts dat hij nauwelijks tijd heeft om na te denken. Eric springt razend snel uit het zadel. Nog eer zijn voeten de grond raken, ligt het zwaard al in zijn vuist. Hij bereikt de vechtende groep juist als een der mannen een zijdelingse uitval naar Yark doet. Erics lemmet vangt de slag op en rukt de man het wapen uit de hand. De Stijfhoofdige uit een opgewonden krijgskreet. Nu hij zich niet meer om zijn dekking behoeft te bekommeren, is hij de toestand snel meester. Naast elkaar dringen de beide mannen de aanvallers achteruit. Enkele ogenblikken later ligt het binnenplein tussen de hutten weer verlaten en slechts de vluchtende voetstappen in de verte verraden wat er gebeurd is.

„Ellendelingen! " briest Yark driftig. „Ik ken die kerels. Het zijn pachtinners van Sigurd. Die zijn gebeten op alles wat er uitziet als een vreemdeling, uit angst dat er iets van Sigurds wanbeheer zal uitlekken! En waar is de Zwarte Ruiter? " „Ik meende even iets achter die deur te zien bewegen! " mompelt Eric, naar de openstaande deur van de herberg duidend. „Maar zelfs al was hij dat, dan vinden we hem toch niet terug. Door dit gevecht heeft hij al de tijd gekregen die hij nodig had."

Inderdaad sluipt op dat ogenblik de gemaskerde gestalte behoedzaam weg, zonder door iemand opgemerkt te worden.

„Kom mee! " snauwt Yark driftig en haast zich naar de herberg. Een schichtig uitziende waard komt hem in de deuropening tegemoet. Grommend vraagt de kleine man hem naar de Zwarte Ruiter. Alles wat de waard gezien heeft, was een zwarte schaduw, die zich in een flits door de gelagkamer bewoog. Waarheen de Zwarte Ruiter verdwenen is kan hij niet zeggen. Eigenlijk is hij tot niets anders in staat dan dodelijk beangst naar Yark te staren en te stotteren. Yark is geprikkelder dan ooit en als hij in de keuken een schotel kip ontdekt, neemt hij somber een boutje.

„Er is niets meer aan te doen, jongen," zegt hij tot Eric. „We kunnen net zo goed iets eten." De waard is maar al te blij er zo af te komen. Daar ook de Noorman trek heeft, zet hij zich naast z'n tochtgenoot en begint zich te goed te doen.

„Niets windt me zo op als die Zwarte Ruiter, die me alsmaar door de vingers glipt," zegt Yark kauwend. „Daar jaag ik nu maandenlang op." „Jij schijnt er inderdaad heel wat voor over te hebben," zegt de Noorman glimlachend. „Hij berooft de armen." Yark zwaait met zijn vrije arm. „Dat doet geen nette kerel. Bah! Moeten we er nog over praten! Als iemand er beroerd aan toe is, help je hem! Uit! " Hij slaat daverend met zijn vuist op tafel. „Dat heb ik gedaan zolang ik rondtrek, en dat zal ik blijven doen."

Hij zwijgt plotseling. Voor de deuropening is het gelaat van een grijsaard verschenen, moe en hongerig. Met een kreet springt Yark overeind, grist de schotel kip van tafel en rent ermee naar de deur toe...

„Hé, schavuit," zegt Yark, de oude man onbeholpen de dampende schotel voorhoudend. „Honger? Hier dan! Eet! Wij moeten elkaar helpen. Wat? Kom binnen! Neem plaats! "
Op de achtergrond ziet Eric het toneel met een glimlach van voldoening aan, maar plotseling spitst hij zijn oren. „Dank, heer," hoort hij de andere mompelen. „Gister zou ik uw aanbod meteen aanvaard hebben, maar de goden zijn mij welgezind geweest. Er is een wonder geschied! Toen ik vanmorgen wakker werd, vond ik voor de deur van mijn nederige hut... hij tast onder zijn kleed ... deze beurs met goudstukken..."
Een ogenblik is Yark uit het veld geslagen. Dan begint hij daverend te lachen. „Gelukgewenst met je wonder! " roept hij uit. „Zou die Zwarte Ruiter..."
Met een zachte uitroep van verbazing is de Noorman naderbij getreden. Zijn ogen zijn strak op de welgevulde buidel gericht, welke de oude man trots omhoog houdt. „Wat is er? " vraagt Yark verwonderd. „Dit is *mijn* geldbuidel! " antwoordt Eric. „Dezelfde, welke de Zwarte Ruiter mij gisternacht ontroofde! "

Er valt een doodse stilte na Erics woorden. Zowel Yark als de arme boer zijn verbijsterd. Maar terwijl de Stijfhoofdige weinig meer weet te doen dan de oude man argwanend aan te staren, begrijpt de Noorman dat deze nooit degene kan zijn, die hem de buidel afhandig maakte. Vriendelijk vraagt hij de oude of dit soort dingen reeds eerder zijn voorgevallen. De boer knikt. „De laatste maanden is het herhaaldelijk voorgekomen dat gezinnen die zeer noodlijdend waren, onverwachts goud of kostbaarheden kregen. Wij weten niet waar ze vandaan komen, maar er wordt gemompeld dat de Zwarte Ruiter deze kostbaarheden aan Sigurds edelen ontneemt om ze ons te schenken..."
Eric knikt langzaam. Alles is nog vaag en verward, maar toch begint hij langzaam iets te begrijpen van het raadsel dat achter de figuur van de Zwarte Ruiter schuilt.
„Ja, dat heb ik méér gehoord! " gromt Yark. „Aan de ene kant zuigt hij de armen uit en aan de andere kant ontneemt hij rijke stinkerds hun geld om het aan de armen te geven! Dit wordt me te verward, jochie! Dat is niets voor Yark de Stijfhoofdige! Geef me die Zwarte Ruiter voor mijn goed zwaard en ik hoef niets meer te weten! "
Hij vermoedt niet, dat aan zijn verlangen naar actie sneller zal voldaan worden dan hem lief is. Want noch hij, noch de Noorman zien de zwarte figuur, die onhoorbaar langs de muur achter hen sluipt. Zijn zware boog wordt geluidloos gespannen. En de pijl richt zich met dodelijke zekerheid op de rug van Eric.

Het moet Erics zesde zintuig zijn, dat hem voor het sluipende gevaar waarschuwt. Met een zachte kreet draait hij zich plotseling om. In een flits ziet hij de zwarte boogschutter op de achtergrond, ziet ook de pijl die de boog verlaat, en laat zich naar voren vallen, Yark meesleurend. Hij voelt de pijl dicht langs zijn gezicht flitsen. Yark uit een gesmoorde uitroep. Zwaaiend met de kippepoot, tracht hij overeind te komen.

Dat alles gebeurt in enkele seconden. Zonder op het gevaar te letten, springt Eric overeind en stort zich in de richting van de Zwarte Ruiter. Deze schiet nog een tweede pijl af, maar in de verwarring is het schot slecht gericht. Eric hoort achter zich een woedende schreeuw van Yark. De pijl is in het gevogelte terechtgekomen, dat de kleine man ondanks de heftige gebeurtenissen in zijn hand heeft gehouden. „Dit is het toppunt van lafheid," brult Yark ... „Wie schiet er nu op 'n weerloze kip ... en dan nog één die al dood en gebraden is óók! ! Voor een eerlijk gevecht ben je niet te vinden, hé? ! ! "

Inmiddels is Eric achter de sluipschutter aangegaan. Doch in de nauwe gang, die door het achterhuis van de herberg voert, raakt hij zijn tegenstander een ogenblik kwijt. En als hij eindelijk de deuropening bereikt die op de bosrand uitziet, bijten zijn tanden zich op elkaar. Blijkbaar had de sluipmoordenaar hier zijn paard klaar staan, want machteloos moet Eric toezien hoe zijn vijand in volle galop in het struikgewas verdwijnt.

Achter Eric klinken hoefstappen. Yark de Stijfhoofdige mag wat onstuimig zijn in zijn optreden, hij weet wat er in een toestand als deze nodig is. Het rijdier van de Noorman aan de teugel meevoerend komt hij in galop om de hoek van de herberg aanstormen. Eric springt hem tegemoet. „Hij is de bossen in! " hijgt hij, zich in het zadel slingerend. „Maar hij kan ons niet ver voor zijn. Vooruit, Yark. Ditmaal zitten we de Zwarte Ruiter dicht op de hielen! " „Het wordt tijd, jochie! " gromt de kleine man verbitterd. Hun paarden de sporen gevend, stormen de beide ruiters weg in de richting van het woud.

Een doodse stilte hangt onder de bomen. Steeds dieper dringen zij het woud in. Telkens weer vinden Erics scherpe ogen het spoor van hun prooi terug. Hij gunt zich geen tijd om af te stijgen. Slechts een enkele maal vertraagt hij zijn gang om - over de hals van zijn paard gebogen - de bodem te beschouwen.

„Het schijnt dat je een tikje van spoorzoeken af weet, jochie! " gromt Yark de Stijfhoofdige vaderlijk. „Dat vindt men zelden bij jouw soort. Er groeit misschien nog een behoorlijke kerel uit je! " Hij zwijgt, omdat Eric plotseling zijn rijdier inhoudt. Zij zijn een kleine beek genaderd, die traag langs de stammen vloeit. De Noorman staart fronsend voor zich uit. „Kijk," zegt hij scherp. „Hier houdt het spoor plotseling op! De Zwarte Ruiter is listig! Ik wed dat hij zijn paard in de beek heeft gedreven en een eindweegs door het water is gereden. Zo heeft hij zijn spoor uitgewist en het zal niet meevallen het terug te vinden."

„Als hij een eindweegs door de beek heeft gewaad, moet hij toch ergens weer aan land zijn gegaan," vervolgt Eric. „We zoeken de oevers af. Neem jij de stroomafwaartse richting, dan ga ik stroom op! "

De kleine man werpt hem een verbaasde blik toe. Veel kan hij echter niet zeggen, want reeds heeft Eric zijn paard doen keren en rijdt nu langzaam weg langs de kant van de beek. Nadat de Noorman ongeveer vijf minuten het verloop van de stroom gevolgd heeft, ontsnapt eensklaps een zachte kreet zijn lippen. Haastig laat hij zich uit het zadel glijden en zoekt nauwkeurig de grond af. Hoewel moeilijk te onderscheiden door het hoge gras, is het spoor van paardehoeven zichtbaar.

Een luide, en driftige stem uit de verte stoort hem in zijn overdenking. „Hee jochie! " brult Yark. „Hou maar op met zoeken! Ik heb het spoor van de Zwarte Ruiter gevonden! "

Haast lijkt het of Eric hierop gewacht heeft. Hij schreeuwt Yark toe dat hij zich moet vergissen, omdat hij zelf het spoor meent gevonden te hebben, maar als de Stijfhoofdige terugbrult dat zoiets onmogelijk is, glimlacht Eric veelbetekenend. „Volg het spoor dat je daar gevonden hebt, Yark," roept hij met stentorstem. „We zien elkaar later terug! "

En zonder zich nog verder om zijn strijdmakker te bekommeren, springt hij lenig in het zadel en volgt zijn eigen spoor...!

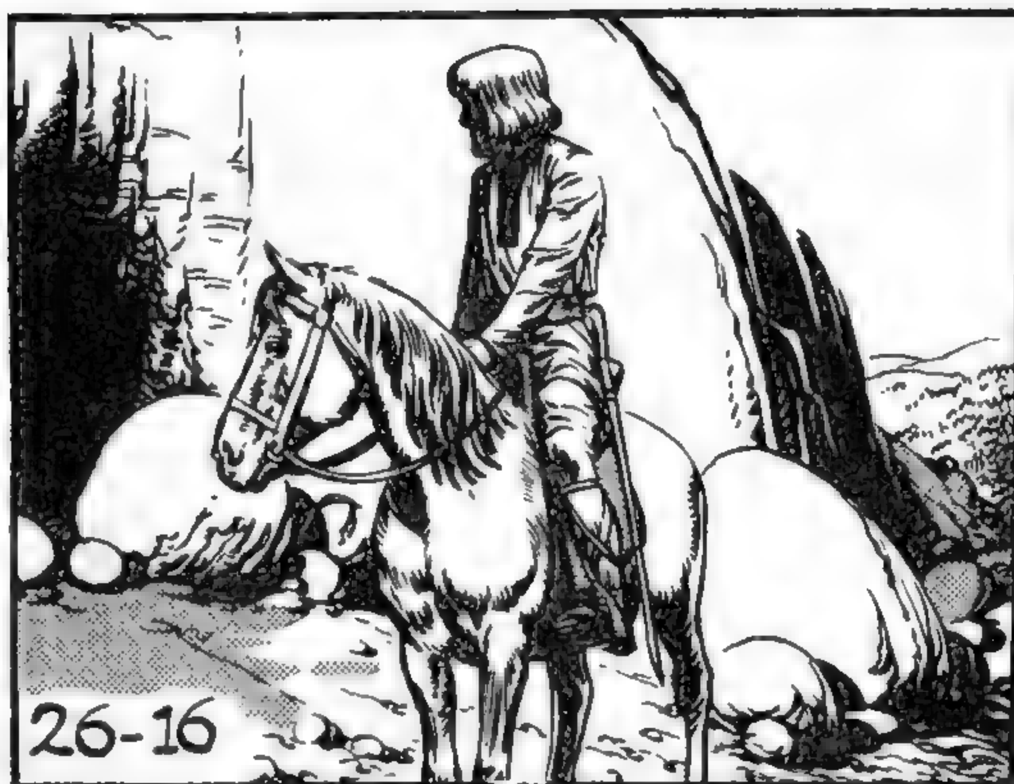

Steeds sneller volgt Eric het spoor, langs de oever van de beek. Naar de afdrukken te oordelen heeft de Zwarte Ruiter zich gehaast. Hij knikt grimmig. Eindelijk ziet de Noorman verband in de wirwar van feiten en gebeurtenissen. Eindelijk ook beseft hij wat er wérkelijk achter het geheim schuilt. Vastberaden jaagt hij voort. Langzaam wordt de bomengroei schaarser. De bodem wordt rotsiger. Het spoor is hier moeilijker te volgen, maar hij verliest het geen ogenblik meer uit het oog. Hij heeft wel een vermoeden op wat voor 'n spoor zijn strijdmakker gestuit is. Ongerust maakt hij zich niet over hem. De kleine man is wel in staat op zich zelf te passen. Maar Eric heeft zijn onbesuisdheid leren kennen. Er moeten zich niet te veel verwikkelingen voordoen, wil Yark een toestand overzien. Inwendig is hij blij dat hij het laatste gedeelte van de tocht alleen kan maken. Bij al zijn moed komt het zwaard van de Stijfhoofdige toch wel wat erg gemakkelijk los uit de schede...

Behoedzaam leidt hij zijn paard langs een smal rotspad verder.

Zozeer is hij in gedachten, dat hij de zwarte schaduw niet opmerkt, welke behoedzaam achter hem oprijst en hem tussen de rotsen volgt...!

Op de top van de heuvel, bij een verweerde rotswand houdt het spoor plotseling op. Maar wat Eric waakzamer maakt dan ooit, is het feit dat het verdwijnt in een grot. „Eindelijk..." mompelt de Noorman, terwijl hij zich uit het zadel laat glijden.
Hij heeft dit voorzien. Al die tijd heeft hij verwacht dat *dit* spoor hem naar de schuilplaats van de Zwarte Ruiter zal leiden. Maar nu hij er eindelijk tegenover staat, fronst hij de wenkbrauwen. Het is hem hier te stil. Met een ongeduldige beweging trekt Eric zijn zwaard en loopt op de donkere opening toe. Er moet *iets* gebeuren. Alleen een driest optreden kan naar de oplossing leiden.

„Hallo, heer Ruiter! " roept hij. „Kom eens uit je hol! Wij moeten eens praten! " Stilte. Alleen de echo, diep in de rotsen, galmt dof zijn woorden na. Eric wacht een ogenblik. Voorzichtig treedt hij dichter op de grot toe. Op hetzelfde ogenblik klinkt er plotseling een zacht gerucht achter hem en een stem bijt: „Geen beweging! Laat je zwaard vallen of je bent verloren...! "
Zonder tegenstreven laat Eric zijn wapen vallen. Voor de tweede maal in de korte tijd dat hij in dit gebied vertoeft, heeft de Zwarte Ruiter hem onder schot. En als hij soms de flauwe hoop koestert onder de pijl te kunnen doorduiken, is daar de wolfshond nog....

Weggedrukt tegen de sluitsteen van de grot, overziet Eric de toestand in één flits, maar hij verliest niets van zijn koelbloedigheid. „Goed dat je er bent! " zegt hij achteloos. „Ik wil een gesprek met je hebben! "
„Wat is dit voor een list? " hoont de ander. „Alsof ik niet geleerd heb *niemand* te vertrouwen! Er valt tussen ons niets te spreken. Het enige dat mij nu nog rest, nu je mijn schuilplaats ontdekt hebt, is je onschadelijk te maken! "
De spieren van de Noorman spannen zich. Op dit antwoord was hij niet voorbereid... Behoedzaam schuift hij iets langs de sluitsteen naar voren. Maar met een snelle beweging schuift de gemaskerde gedaante langs Eric heen, zodat hij thans in de ingang van de grot komt te staan.

„Kom langzaam de grot binnen. En vergeet niet, dat de hond achter je klaar staat op mijn minste bevel aan te vallen."
Een knagende onrust bekruipt Eric terwijl hij langs de sluitsteen naar binnen gaat. Tot zijn hand als bij toeval even achter de zijkant van de steen haakt. De steen ligt los. Een lichte druk moet voldoende zijn... De Noorman aarzelt geen ogenblik. Alles op één kaart zettend springt hij plotseling naar binnen, gelijktijdig de steen een ruk gevend. Hij voelt het ding wijken, hoort de schreeuw van de Zwarte Ruiter, en hoopt vurig dat de dichtvallende steen de razende hond vóór zal zijn!

In die enkele seconden schijnt alles gelijktijdig te gebeuren. Terwijl hij wegspringt om de aansnorrende pijl te ontkomen, hoort hij de sluitsteen dreunend achter zich dichtvallen. Buiten krassen nagels over de steen. Het schijnt gelukt te zijn. De pijl ketst af op de stenen. Met een sprong is Eric overeind. Zijn scherpe ogen doorboren de schemering, die in de grot is gevallen, en vinden de gemaskerde figuur, die met een zenuwachtige haast een nieuwe pijl uit de koker grijpt, onderwijl terugwijkend naar de met huiden beklede rustbank, die in de hoek van de grot staat.
Voor hij de boog kan heffen, is Eric reeds bij de Zwarte Ruiter. Krachtig slaat hij het wapen opzij, en met een forse stoot doet hij de gemaskerde achterover rollen. Met een kreet valt de gedaante neer op de rustbank. Hijgend blijft Eric staan. Door de laatste heftige bewegingen is het masker losgevlogen en thans ziet hij eindelijk het gelaat van de Zwarte Ruiter; onbedekt. Grote, donkere ogen staren hem uit een bleek meisjesgezicht angstig aan. Een intense voldoening maakt zich van Eric meester. Zijn vermoedens zijn juist geweest.
„Gij zijt Astara, dochter van Agar, nietwaar? " vraagt hij vriendelijk. „Vergeef mij mijn ietwat onhoffelijk optreden. Maar ik vrees dat ge anders niet naar rede zoudt geluisterd hebben! "

Angst en verbazing strijden om de voorrang op het gezicht van het meisje, terwijl zij opkijkt naar de grote, onbekende man voor haar. „Wees niet bang, Astara. Ik ben niet gekomen om u kwaad te doen." Rustig gaat de Noorman tegenover haar zitten. „Wat wil je van mij? " vraagt het meisje ademloos.

„Ik ben gekomen om de geschiedenis van de Zwarte Ruiter tot een einde te brengen. Een beter einde dan gij er ooit aan geven kunt, Astara! Het heeft tijd gekost deze vreemde geschiedenis te ontwarren, maar nu is mij alles duidelijk. Daarom neem ik het u ook niet kwalijk dat ge me zojuist onschadelijk trachtte te maken. Al moet ik bekennen ... dat gij mij daarmee behoorlijk aan 't schrikken maakte! " Hij glimlacht even... „Het is logisch, dat ge iedere indringer weert, nu er zo'n zware beschuldiging van plundering en roof tegen u ingebracht is."

„Geloof je dat soms niet? " „Gedeeltelijk," zegt Eric glimlachend. „Ik weet dat ge edelen en vrienden van Sigurd, hebt aangehouden en uitgeschud. Dat heb ik aan den lijve ondervonden. Maar dat ge de arme pachters berooft, nee, dat weiger ik te aanvaarden." „Waarom? " „Omdat ge een dochter van Agar zijt," antwoordt Eric, „en véél te veel hart hebt voor uw mensen! "

Een blos komt op haar wangen. Maar de lange maanden van afzondering hebben haar wantrouwend gemaakt. „Maar je kunt niet ontkennen dat de Zwarte Ruiter zulks deed." „Inderdaad. Dat bracht me in het begin ook op een dwaalspoor. Tot ik het plotseling begreep. Ge zijt niet de enige die hier gemaskerd rondgaat, Astara! Er zijn *twee* Zwarte Ruiters, nietwaar? "

„Hoe weet je dat? " roept Astara verrast. „Niemand is nog op die gedachte gekomen. Wie heeft je dat verteld? Wie ben jij? " „Geef me een half uur om alles uit te leggen. Daarna kunt ge besluiten of ge me durft vertrouwen! " zegt hij snel.
Terwijl ze hem aanhoort, begrijpt het meisje hoe hij er toe gekomen is te geloven, dat nog een ander de vermomming van de Zwarte Ruiter gebruikt. De aanslag op Yark, het gevecht in het dorp, het verraderlijke boogschot, dat alles kon slechts ondernomen zijn door iemand die over handlangers beschikte; de kwáde Ruiter. De andere treedt geheel alleen op, slechts vergezeld door de reusachtige hond. Dit werd bevestigd bij de beek, toen hij het spoor zocht van de Zwarte Ruiter, die hem bij de herberg ontglipt was. Daar zag hij als bij toeval, een ander spoor; evenals de afdrukken van hondepoten. Twijfel was niet mogelijk, want vrijwel gelijktijdig vond Yark óók zijn spoor.
„Toen wist ik 't zeker," besluit Eric. „Ik liet Yark het andere spoor volgen en kwam zelf hierheen. „Waarom? " vraagt Astara angstig. „Omdat ik nu meen te begrijpen hoe de moord op uw vader werd gepleegd! " antwoordt de Noorman. „Zijn moordenaar is de oorzaak van alle leed. Volgens mij vermomt hij zich achter het masker van de kwade Zwarte Ruiter. Ik weet dat gij mij alleen zijn naam kunt noemen. Vertrouw mij, Astara! Spreek! Wie is het? "
De donkere ogen van het meisje vestigen zich strak op hem. „Het is Sigurd! " zegt ze toonloos. „Je hebt gelijk, ik kan je vertrouwen. Hij doodde mijn vader! Ik zal je alles vertellen..."

„Vier maanden geleden reden wij uit, op jacht, mijn vader, Sigurd en ik. Onverhoeds schoot Sigurd mijn vader neer. Ik zag het op een afstand gebeuren. Hij achtervolgde mij om ook mij onschadelijk te maken, maar ik slaagde erin te ontkomen. Wat kon ik doen? Ik werd de Zwarte Ruiter. Ik wilde een opstand tegen Sigurd op touw zetten. Maar hij is sluw. Met enkele trawanten vermomde hij zich eveneens als de Zwarte Ruiter, en ondernam plundertochten in eigen gebied. Op die manier sneed het mes langs twee kanten. Hij perste nog méér rijkdommen uit de bevolking en bovendien maakte hij de Zwarte Ruiter tot de meest gehate man in de omgeving. Ik kon mij nergens meer vertonen en moest mij overdag in deze grot verbergen. Op die manier probeerde Sigurd mij te dwingen dit gebied te verlaten, nu hij mij niet doden kon. Maar ik wilde niet vluchten, hoe afschuwelijk de toestand ook voor mij was. Ik wilde mijn vader wreken. En daarbij, ik kon de arme bevolking toch niet aan haar lot overlaten. Ik bleef edelen, in wie ik vrienden van Sigurd vermoedde, overvallen, om hun goud en sieraden onder de allerarmsten te verdelen. Kun je dat begrijpen? " „Volkomen," zegt de Noorman kalm. „Maar ge moet niet langer bevreesd zijn, Astara! Agar was een oude vriend van mijn vader Wogram. Vóór de zon is opgegaan hoop ik met zijn moordenaar te hebben afgerekend! "

Vreugde en verbazing maken zich van het meisje meester. „...Uw vader Wogram! " roept ze uit. „Maar dan moet ge... dan kunt ge niet anders zijn dan Eric...! " „Inderdaad! Ik bén Eric, koning over dit volk der Noren. Ik ga thans yarl Sigurd ter verantwoording roepen! Zijt gij bereid mij te volgen, Astara? "

Astara aarzelt geen ogenblik om aan Erics verzoek gevolg te geven. Behendig wentelt de Noorman de sluitsteen van de grot terzijde en zij treden naar buiten. Onwillekeurig wijkt Eric terug als de grote hond hem grommend tegemoet komt, doch met een bevelend gebaar dwingt het meisje het dier tot kalmte. „Een prachtige hond," zegt de Noorman, die een liefhebber van dieren is. „Hij behoorde aan mijn vader Agar. Sigurd mag van geluk spreken dat het dier in de bossen joeg toen hij zijn lafhartige daad pleegde. Niemand was meer aan Agar gehecht dan zijn hond. Ik vond hem op mijn vlucht en heb hem al die tijd bij me gehouden."

Zij gaat hem voor naar de plek, waar zij haar paard verborgen heeft. Samen dalen ze het smalle rotspad af, tot waar het bos begint.

Hier houdt het meisje haar paard in. „Wat zijn uw plannen, heer Eric? " „Zo snel mogelijk naar de burcht van Sigurd! " antwoordt de Noorman. Zonder verder te spreken zet het meisje haar paard aan. Zij kiest een smal pad, dat dwars door de wouden loopt.

„Dit zal een lesje zijn voor die jonge snuiter, die meent een betere spoorzoeker te zijn dan ik," mompelt Yark. „Die jongen praat te veel!

Ik weet dat dit het spoor van de Zwarte Ruiter is en dat is alles wat Yark de Stijfhoofdige nodig heeft om wat helderheid in deze geschiedenis te brengen! Vooruit knol! Ik moet die ellendeling te pakken krijgen voor de duisternis valt...! "

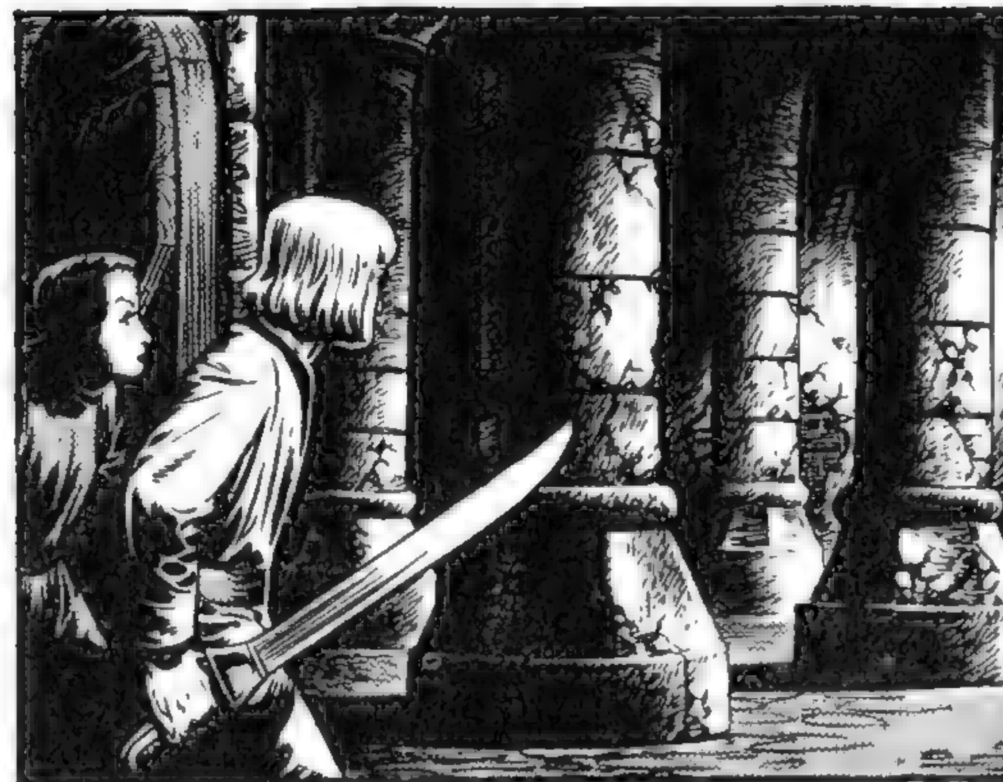

Als de laatste gloed van de zon wegzinkt achter de heuvels, bereiken Astara en de Noorman Agars burcht, die somber afsteekt tegen de donker wordende lucht. Zij naderen aan de achterzijde. Een smalle stroom scheidt hen van de rots, waarop de burcht gebouwd is. „Hoe denkt ge binnen te komen?" vraagt het meisje. „Ergens ongezien over de muur klimmen?" zegt Eric aarzelend. „Of ... de poortwachter kan met een list onschadelijk gemaakt worden? De mannen leken me geen grote krijgers, toen ik het laatste bezoek aan de burcht bracht, en ik heb zoiets eerder gedaan. In het ergste geval kan ik me nog altijd bij Sigurd laten aandienen, hoewel ik hem liever onverhoeds te pakken neem."
Eric monstert de muren oplettend. „Of weet ge iets beters?" „Als ge ongemerkt binnen wilt komen kan ik u wel helpen!" onderbreekt Astara hem. Zij rijdt naar het water en steekt over, gevolgd door de Noorman. Op de andere oever laat zij zich uit het zadel glijden en baant zich een weg door de struiken, tot zij de onderzijde van de rots bereikt. De schemering beschermt hen tegen de blik van de torenwachter.
„Toen dit slot gebouwd werd, is ook een geheime gang aangelegd, die in geval van belegering kans op onverwachtse uitvallen en ontvluchting bood," fluistert Astara. „Kort voor hij stierf wees mijn vader mij de plaats. Hier!" Zij duwt enige slingerplanten terzijde en wijst op een donkere opening, die diep in de rots schijnt door te lopen. „Langs deze weg kunnen wij binnenkomen!"

Zij gaan achter elkaar de geheime gang binnen. Het meisje loopt voorop, maar zo intens is de duisternis dat Eric alleen haar zachte voetstappen voor zich hoort. Eindelijk glimt in de verte een zwak licht, en bij het schijnsel daarvan ziet Eric een ruwe, in de rotsen uitgehouwen trap voor zich, die in de verte uitkomt voor een zware deur.

„Zachtjes! " fluistert Astara, terwijl zij de deur opent. Een enkele blik overtuigt Eric ervan, dat zij zich in de gewelven onder de burcht moeten bevinden. Vocht druipt langs de stenen en een bedompte lucht slaat hem tegen. „Daar is een trap omhoog," zegt het meisje zacht. „Rechts zijn de cellen waarin Sigurd diegenen opsluit, die niet met hem mee willen werken! Wij moeten ..." Zij stokt plotseling.

In de verte, uit de richting van de trap, glijdt eensklaps een lichtstreep over de stenen. Bijna gelijktijdig horen zij voetstappen, die langzaam nader sloffen. Met een ruk trekt Eric zijn zwaard.

„Snel! " sist hij het meisje toe. En haar meetrekkend snelt hij met onhoorbare sprongen op de trap toe. Hij bereikt de voet der treden een paar seconden eerder dan de drager van het licht, en terwijl hij zich tegen de muur drukt waagt hij een voorzichtige blik. Een zwaargebouwde krijger, zijn toorts hoog opgeheven, komt omlaag, en als hij de kruik ontdekt die de man draagt, begrijpt Eric dat dit één der gevangenbewaarders is. Met ingehouden adem wacht de Noorman.

De man gaat hen niets vermoedend voorbij. Haastig slaat Astara de hoek om. Iets te haastig! Want terwijl ze de hoek omschiet, slaat het einde van haar boog, die ze al die tijd in haar hand gehouden heeft, tegen de stenen. Het maakt slechts een zwak geluid. Maar genoeg om de cipier zich met een wilde ruk te doen omwenden. Een ogenblik snijden schrik en verbijstering de man de adem af.

Erics spieren spannen zich, maar praktisch gelijktijdig ziet hij iets donkers op de cipier toeflitsen. De man uit een zacht geluid. De toorts valt uit zijn handen, en langzaam zakt hij in elkaar. Astara heeft razend snel haar boog opgeheven en haar goedgerichte pijl maakt een einde aan het leven van de man, die zo meedogenloos over zijn gevangenen heeft geheerst.

Nog voor de toorts geheel dooft, snelt Eric het meisje al voorbij, de treden op. Zijn bliksemsnelle reactie redt hen waarschijnlijk; als hij het einde van de trap bereikt, vliegt de zware deur open en een tweede krijger verschijnt in de opening. Aangetrokken door de zwakke kreet van zijn makker, staat hij op het punt omlaag te stormen. Maar voor hij zijn voet op de eerste trede kan plaatsen, duikt Eric voor hem op en dodelijk ontsteld ziet de man de flikkerende weerglans van diens zwaard. Hij wankelt terug en grijpt naar zijn eigen wapen...

Als een panter springt Eric op de man toe, en zijn wapen treft hem eer hij beseft wat er gebeurt! Terwijl de wachter voorover slaat, luistert de Noorman scherp toe of het gerucht van de strijd opgemerkt is. Doch alles blijft doodstil in de duistere gangen. Met een hoofdbeweging wenkt hij Astara. „Ga voor! " fluistert hij. „Gij weet de weg! "
Geruisloos glipt zij langs hem heen en met een laatste blik op zijn verslagen tegenstander volgt Eric het meisje. Zonder enig gerucht te maken sluipen zij voort door de gangen van de burcht. Astara houdt haar boog gespannen en Erics ogen dwalen rusteloos rond.
Eindelijk houdt het meisje stil voor een zwaar gordijn. „Hier is de burchtzaal! " mompelt zij. „Waarschijnlijk zullen wij Sigurd hier aantreffen." Op een korte wenk van de Noorman schuift zij met een ruk de zware stof terzijde. De grote burchtzaal is geheel verlaten. Alleen aan de tafel zit een man. Als hij de stof hoort bewegen, wendt hij zich snel om ... en op dat ogenblik staren Sigurd en het meisje elkander recht in de ogen. Een dodelijke bleekheid overtrekt het gezicht van de yarl. „As...Astara..." mompelt hij schor. Zij treedt langzaam op hem toe. „Ja, Astara! " herhaalt zij. „Of moet ik zeggen: „De Zwarte Ruiter"? Gij had niet gedacht mij nog eens terug te zien, heer Sigurd! " In haar stem ligt een dodelijke dreiging.

Met een bovenmenselijke inspanning beheerst Sigurd zich en roept uit: „Maar ... Astara! Ik waande je dood! Je kunt begrijpen dat ik schrok nietwaar? En heer Eric! Gij moet haar gevonden hebben! Slechts een man van uw formaat kan daar in slagen! " „Zwijg! " gebiedt de Noorman koud. „Je behoeft dit spel niet langer te spelen, Sigurd! Ik ken je daden! "
De yarl wijkt terug. Zijn ogen flitsen schichtig van het meisje naar de man. „Ik ... ik begrijp niet wat ge bedoelt..." brengt hij moeilijk uit, zijn droge lippen samenpersend. „Ik...! " „Je bezit niet eens de moed om voor je daden uit te komen, merk ik! " zegt de Noorman snijdend. „Zelfs een rat heeft meer karakter! Welaan, ik beschuldig je van de moord op de oude Agar. Van vervolging van Astara! Van roofpartijen op armen en onderdrukten, waarvan de Zwarte Ruiter de schuld kreeg! Ik weet dat *jij* het was, jij met je trawanten! Ik weet dat je Yark de Stijfhoofdige uit de weg trachtte te ruimen uit angst dat hij mij inlichtingen zou geven. Dat zijn bewezen feiten! Als koning over het volk der Noren, en als je wettig heer, heb ik het recht je te oordelen, Sigurd. En van dat recht zal ik gebruikmaken...! "
„Als je daar gelegenheid voor krijgt, ellendige Noorman! " sist Sigurd tussen zijn tanden. Met een snelle beweging ontbloot hij zijn zwaard. „Als altijd een sluipmoordenaar, nietwaar Sigurd! " bijt Erics spottende stem. „Akkoord! Verdedig je! "

Terwijl Eric de eerste uitval van Sigurd ontwijkt, vindt ook bij de ingang van de burcht een zwaardgevecht plaats. Daar heeft de wachter een kleine vreemdeling toegang geweigerd, toen deze bits eiste dat hem opengedaan werd. Het spoor, dat hij zo verbeten gevolgd heeft, voerde inderdaad recht op de burcht aan, en Yark de Stijfhoofdige heeft gezworen dit spoor tot het einde toe te volgen!
Als de wachter zijn zwaard trekt om de indringer met geweld te verdrijven, is ook het wapen van Yark uit de schede geflitst. De strijd duurt nauwelijks enige seconden. Een bliksemsnelle slag tegen de slapen, met de platte kant van het zwaard toegebracht, maakt de wachter onschadelijk. Wild dringt Yark hem voorbij en verdwijnt in de donkere gang.
Plotseling dringt een gesmoorde kreet tot hem door, vanachter een zwaar gordijn. Yark aarzelt geen ogenblik. Hij springt naar voren, scheurt het gordijn terzijde ... en slaakt een kreet van verbijstering en woede. Er komt een rood floers van drift voor de ogen van Yark. Nadenken kan hij niet. Hij ziet alleen maar die twee samen; dat joch Eric en de Zwarte Ruiter. Samen tegen de derde man, wiens zwaard hem juist op dit ogenblik door de Noorman uit de hand wordt geslagen. De angstige uitroep, die Sigurd voor de tweede maal slaakt, wekt Yark uit zijn onbeweeglijkheid!
„Ha! " krijt hij briesend, terwijl hij zich naar voren stort. „Nu begrijp ik je verraderlijk spel, man! Gemene zaak maken met de Zwarte Ruiter, he! Samen met die schurk hier binnen sluipen om een rechtvaardig en eerlijk man te doden en te beroven! Hoe heb ik me zo in je kunnen vergissen! Maar nu is je einde aangebroken! Keer je om! Vecht met Yark de Stijfhoofdige...! " Suizend schiet zijn zwaard vooruit ...

Het is uitsluitend aan Erics vlugheid te danken, dat die eerste slag hem niet velt. Achter hem gilt Astara dodelijk verschrikt. Eric wervelt rond. Zijn zwaard schiet omlaag en verijdelt de uitval op het laatste ogenblik. Kletterend slaan de beiden zwaarden tegen elkaar... „Wees geen dwaas, Yark! " bijt Eric toe. „Luister...! " „Niet te luisteren! " dondert Yark de Stijfhoofdige, purper van drift. „Ik spreek niet met handlangers van de Zwarte Ruiter! "
Met wilde houwen slaat hij op de Noorman los. Deze verdedigt zich soepel. Maar Eric beseft dat er geen ogenblik te verliezen is. In een flits ziet hij hoe Sigurd langzaam achteruit sluipt. Een grimmige uitdrukking komt op het gelaat van de Noorman! Als Yark dan zo hardnekkig om een afstraffing vraagt, kan hij 'm krijgen ook! Met felle slagen dwingt hij zijn razende tegenstander terug. En op dat ogenblik beseft Yark de Stijfhoofdige dat hij zijn meester gevonden heeft ......
Een scherpe kreet, half van pijn, half van woedende verbazing, ontsnapt hem. De beide zwaardheften stoten tegen elkaar met een kracht, die zijn arm verdooft. Meteen voelt hij een scherpe ruk. Zijn zwaard wordt hem onweerstaanbaar uit de hand gewrongen. „Duizend duivels..." hijgt Yark de Stijfhoofdige ademloos.
Het hele gevecht heeft slechts enkele ogenblikken geduurd, maar lang genoeg voor Sigurd. Want als Eric zich omwendt, ziet hij de yarl juist achter de gordijnplooien verdwijnen...

„Sigurd!" schreeuwt Eric opgewonden. „Hij ontkomt! Jouw schuld, stommerd!" „Wa-wa-wat...?" stottert Yark de Stijfhoofdige, terwijl hij Eric een radeloze blik toewerpt. Verder komt Yark niet want met een sprong verdwijnt ook Eric achter het gordijn.

De middengang van de burcht ligt schemerig voor hem. Even luistert hij scherp. In de verte verwijderen zich rennende voetstappen. Hij wenkt Astara, die hem op de voet gevolgd is. „Vlug!" gebiedt de Noorman. „Misschien kunnen wij hem nog te pakken krijgen!"

Diezelfde gedachte drijft Sigurd steeds sneller voort, terwijl hij langs de trappen naar omlaag vlucht. Hijgend springt hij de laatste treden af en bereikt de geheime gang. Met bevende hand duwt hij de deur verder open en jaagt voort door de duisternis. Is zijn voorsprong groot genoeg? Doodsangst knijpt Sigurds hart samen. Plotseling ziet hij een lichtglinstering in de verte. Het einde van de gang. Iets van zijn oude zekerheid keert terug. Als hij maar eenmaal buiten is, zullen ze hem niet meer krijgen. Het woud biedt gelegenheid genoeg om zich te verbergen. Haastig legt hij de laatste meters af en buigt de slingerplanten uit elkaar, die de opening bedekken ... om eensklaps als vastgenageld te blijven staan.

Uit het struikgewas voor hem duikt een donkere vorm op. Twee gloeiende ogen richten zich op hem. Met een schorre uitroep van ontzetting herkent Sigurd de reusachtige wolfshond die Astara steeds vergezeld heeft, de wolfshond die eenmaal zijn broeder Agar toebehoorde.

Met een gil vlucht Sigurd in blinde paniek de vlakte op. Het enige dat hem bijblijft is het beeld van de hond, die grauwend op hem toespringt. „Agars hond ..." mompelt Sigurd met droge lippen. „De wolfshond van Agar! "

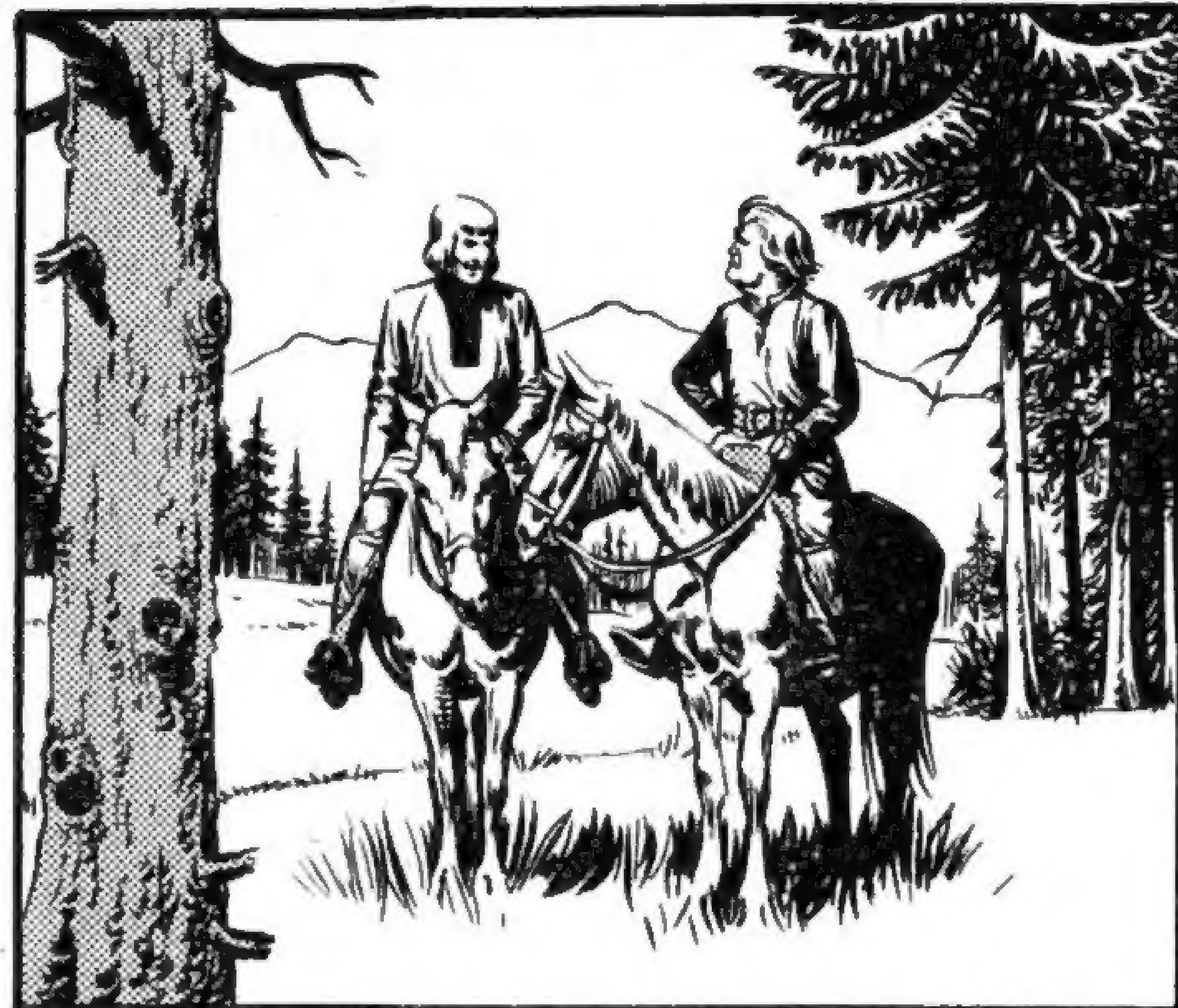
Als Eric en Astara enige ogenblikken later het einde van de gang bereiken, vinden hun ogen vrijwel onmiddellijk de vluchtende gestalte. Maar zij zien meer!

Een zachte kreet ontsnapt de lippen van het meisje, terwijl zij verwezen naar de vlakte staart; en ook Erics ogen worden groot van afgrijzen. Een dodelijke bleekheid overtrekt Astara's gezichtje. Haar handen klemmen zich om de arm van de Noorman. „Nee...Nee..." hijgt ze toonloos. Maar evenals Eric beseft zij dat zij machteloos is. Zij kan alleen maar toezien, verstard, zonder enige mogelijkheid tot ingrijpen. Zij voelt de arm van de Noorman beschermend om haar schouders glijden en met een ruk wendt Astara het hoofd af...

Over de kale, maanoverschenen vlakte stijgt plotseling een wilde schreeuw op; de hoge, triomfantelijke roep van een overwinnende wolf, die zeker is van zijn prooi. Het duurt slechts kort. Dan sterft het gehuil weg, en enkele ogenblikken later ziet Eric het donkere silhouet van de hond uit het gras opduiken. Langzaam komt het reusachtige dier op hen toe. Astara gaat hem zwijgend tegemoet. Zij wenkt de hond met een enkel gebaar achter zich en komt langzaam naar de Noorman terug. „Hij hield van mijn vader Agar als van een afgod..."

Er valt een stilte. „Kom," voegt Astara er eindelijk aan toe. „Laat ons naar de burcht terugkeren! "

Na haar terugkeer op de burcht is Eric het meisje zoveel mogelijk behulpzaam om daar orde in de zaken te brengen. Een snel onderzoek onder de mannen die in Sigurds dienst zijn geweest, leert hem wie hij als betrouwbaar mag beschouwen. De anderen, voornamelijk degenen die de Zwarte Ruiter bij zijn plundertochten behulpzaam waren, laat hij gevangen zetten.

Kort daarop verlaten Eric en Yark Astara's burcht en rijden het woud in. Eric ziet dat zijn makker een aantal vragen op de lippen heeft en legt hem daarom nog eens in korte trekken uit hoe de geschiedenis van de Zwarte Ruiter zich heeft toegedragen.

„Hm," gromt Yark eindelijk. „Een ingewikkelde geschiedenis! Te veel gepraat, naar mijn smaak jochie! Hoewel," voegt hij er neerbuigend aan toe, „ik wil toegeven, dat je je niet onhandig eruit gered hebt, voor een jonge melkmuil! Als je nog een paar maal met mij rondtrekt, zal er wel een behoorlijk krijgsman uit je groeien! "

„Het is een vererend voorstel," glimlacht Eric. „Maar ik vrees dat ik er geen gebruik van zal maken. Onze wegen scheiden hier, Yark. Al hoop ik dat wij elkander nog eens zullen ontmoeten."

Yark werpt Eric een priemende blik uit zijn ene oog toe, en vraagt dan, als schiet hem plotseling iets te binnen: „Wat is de naam van je geslacht eigenlijk? Die heb je mij nooit genoemd." ‚Men noemt mij Eric, zoon van Wogram! " antwoordt de Noorman grijnzend.

En terwijl Yark sprakeloos en vuurrood naar adem snakt, geeft Eric zijn rijdier de sporen en verdwijnt in galop tussen het geboomte....

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm*
De Geheimzinnige Bron

Deel IV: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*

Deel VIII: *Storm over China*

Deel IX: *De Zoon van Eric de Noorman*

Deel X: *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter